Nr. 22

SJORS

van de Rebellenclub

30 mei 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

De VROLŸKE FAMILIE

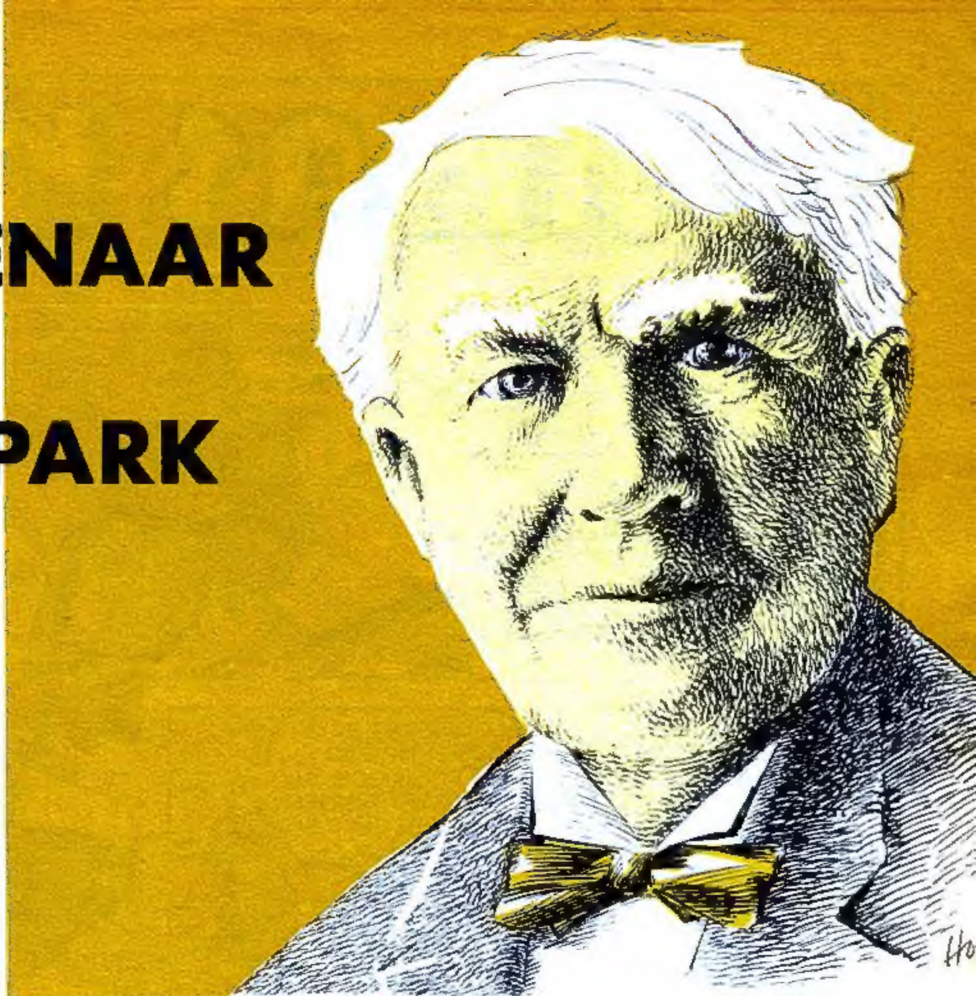

Laag begonnen,

hoog geklommen

DE TOVENAAR VAN MENLO PARK

Wanneer de naam van Edison wordt genoemd, denkt iedereen vrijwel onmiddellijk aan de grammofoon en de gloeilamp. Maar men doet hem te kort, als men denkt dat dit zijn enige uitvindingen zijn geweest. In werkelijkheid heeft Edison, die bijna niet op school was geweest, in zijn lang en welbesteed leven veertienhonderd uitvindingen gedaan!

Thomas Alva Edison werd op 11 februari 1847 in Milan in de Amerikaanse staat Ohio geboren. Hij bezat een goed verstand, maar had weinig belangstelling voor de meeste vakken, die er op school werden gegeven. Vandaar dat de onderwijzers nu niet direct met hem wegliepen! En toen op een dag een fles met een of andere stof, die hij naar school had meegebracht, ontplofte, vond men het genoeg en werd hij van school gestuurd. Korte tijd daarna ging zijn vader failliet en moest Tom meehelpen de kost verdienen. Hij werd hulpje op een tuinderij. Twee jaar lang hield hij het hier uit. Daarna werd hij krantenjongen en verkocht kranten, tijdschriften en versnaperingen aan de reizigers. Al gauw kwam het denkbeeld bij hem boven zelf een krant uit te geven. Hij wist een oude drukpers op te scharrelen en begon te drukken. Men vond zijn ondernemingslust wel aardig en moedigde hem aan. Na verloop van tijd verkocht hij aardig wat losse nummers van zijn krantje, dat acht dollarcent kostte; hij had bovendien vijfhonderd vaste abonnees.

Hij wist gedaan te krijgen, dat hij zijn krantje in een lege beestenwagen, die op dood spoor stond, mocht gaan drukken. Tom had een enorme belangstelling voor alles wat met scheikunde te maken had. Altijd was hij bezig met proeven nemen en al zijn zakgeld besteedde hij eraan. Zijn wagon was dan ook een laboratorium in het klein. Op zekere dag ontplofte er iets en de wagon raakte in brand. De conducteur die Tom zo'n beetje onder zijn hoede had, werd hierover zo kwaad dat hij Tom een klinkende oorvijg verkocht. Hij kwam zo hard aan, dat Tom er op latere leeftijd stokdoof door werd.

Hij werd nu telegrafist. Doordat hij allerlei verbeteringen aan de seintoestellen aanbracht, wist hij de aandacht op zich te vestigen; de directie van de maatschappij waarvoor hij werkte, verbond hem aan het laboratorium.

Op tweeëntwintigjarige leeftijd trok hij naar New York. Terwijl hij zonder werk en armoedig gekleed door de straten slenterde, vernam hij dat er een storing was gekomen in het zendapparaat op de beurs in Wallstreet. Hij wist gedaan te krijgen, dat hij mocht proberen het toestel te repareren. Men had toegestemd, omdat men wanhopig was en alles in het honderd dreigde te lopen, maar men verwachtte van zijn prestaties bitter weinig. Tom wist echter binnen twee uur het toestel te herstellen. Het gevolg was, dat de directie van de „Gold Reporting Company" hem als bedrijfsleider over alle machines aanstelde. Hij ontving het voor die dagen vorstelijke salaris van driehonderd dollar per maand. Toen ontmoette hij ingenieur Franklin Pope, met wie hij ging samenwerken. Zij stichtten een adviesbureau en een werkplaats waar telegraaftoestellen werden gemaakt. Tom deed verschillende uitvindingen en vond veel verbeteringen voor de seintoestellen. Op zekere dag verkocht hij al deze uitvindingen voor veertigduizend dollar. Van dit geld stichtte hij een laboratorium in New Ark.

Daar begon pas het eigenlijke leven van de grote Edison. Dag en nacht was hij in het laboratorium in de weer om uitvindingen te doen.

In 1876 verplaatste hij zijn laboratorium naar Menlo Park. Daar deed Edison de uitvindingen, die hem de meeste roem hebben gebracht, zoals de grammofoon, de luidspreker, het filmtoestel en de elektrische kooldraadlamp. Hij verbeterde ook de telefoon, die door Graham Bell was uitgevonden. Hij werd wereldberoemd en schatrijk. Hij verwierf er de bijnaam van „De tovenaar van Menlo Park" door.

In 1886 verhuisde hij naar West Orange waar hij zich bezighield met het doen van nieuwe uitvindingen en het beheer van zijn zaken.

Thomas Alva Edison, die zo laag was begonnen en zo hoog was geklommen, bleef zijn leven lang de eenvoud zelve. Hij bleef bescheiden.

In 1931 stierf Edison op vierentachtigjarige leeftijd, na een rijk en welbesteed leven, waarvan wij allemaal nog dagelijks de vruchten plukken. *A. v. Vl.*

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

OP ENIGE AFSTAND VAN DE DUBBEL-D-HOEVE LAG DE ARMOEDIGE BOERDERIJ VAN RICKY TAYLOR EN ZIJN MOEDER. NA DE DOOD VAN ZIJN VADER MOEST RICKY DE BOERDERIJ BEHEREN: ZIJ WAREN ARM, HADDEN BIJNA GEEN GELD...

MET EEN GOEDE PLOEG ZOU HET VEEL GEMAKKELIJKER GAAN...

IK HEB VADER BELOOFD DAT IK DE BOERDERIJ ER BOVENOP ZOU HALEN, EN IK ZAL HET DÓÉN OOK. ALS WE EERST MAAR DE OOGST BINNEN HEBBEN; DAN KRIJGEN WE GELD EN KAN IK GOEDE MACHINES KOPEN!

TERWIJL RICKY MET DE DOOR HEM ZELF GEMAAKTE PLOEG ZWOEGDE, HAD HIJ NIET GEHOORD DAT KANSAS KID, DE COWBOY VAN DE DUBBEL-D, WAS GENADERD.

HALLO, RICKY, JE HOEFT JE TOCH NIET ZO AF TE BEULEN! JE KUNT VAN ONS WEL EEN GOEDE PLOEG LENEN.

IK WOU JULLIE NIET LASTIG VALLEN, JULLIE HEBBEN ONS AL ZO VAAK GEHOLPEN.

JE BENT TE BESCHEIDEN, RICKY. JE WEET HEEL GOED DAT IEDEREEN VAN DE DUBBEL-D JOU EN JE MOEDER GRAAG WIL HELPEN.

IK ZOU VANDAAG JULLIE KALVEREN MERKEN, HADDEN WIJ AFGESPROKEN.
JA, GRAAG. IK ZAL MIJN PAARD HALEN, DAN GA IK MET JE MEE.

ZONDER JULLIE HULP ZOU IK ME GEEN RAAD WETEN. IK BEN ERG DANKB...
STIL MAAR, MEVROUW TAYLOR. WE ZOUDEN ONS SCHAMEN, ALS WE U NIET HIELPEN.

EVEN LATER WAREN KANSAS KID EN RICKY BEZIG OM DE KUDDE OP TE DRIJVEN NAAR DE STAL VAN DE TAYLORS.
HUP! VOORUIT!
ALLÉ! HUP! ALLÉ!

OP EEN GEGEVEN OGENBLIK WERD KIDS AANDACHT GETROKKEN DOOR ENKELE ROOFVOGELS DIE IN DE VERTE RONDCIRKELDEN.
ZE BLIJVEN DAAR MAAR RONDVLIEGEN, IK DENK DAT ZE OP IETS LOEREN. MISSCHIEN EEN KOE...
JA, MISSCHIEN IS ER EEN KOE IN MOEILIJKHEDEN.

KANSAS EN ZIJN JONGE VRIEND REDEN IN VOLLE GALOP IN DE RICHTING VAN DE VOGELS.
ZIE JE DIE RUITER? HIJ IS ER SLECHT AAN TOE!

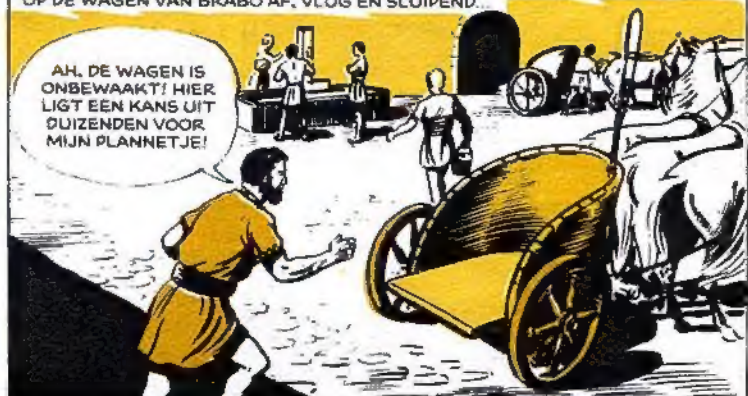

TOT HUN SCHRIK ZAGEN ZIJ DAT DE ONBEKENDE RUITER PLOTSELING VAN ZIJN PAARD GLEED.
KANSAS! ZIE JE DAT? HIJ...

DE WAGEN-MENNER

MAAR TERWIJL BRABO DE BINNENPLAATS OVERSTAK, BRANDDE ER EEN KWAADAARDIGE BLIK IN DE OGEN VAN DE STALMEESTER.
HIJ WEET NIET, DAT DE GLADIATOREN FELLE TEGENSTANDERS ZIJN VAN DE WAGENMENNERS. ZE ZULLEN HEM DE ZWEEP WEL LENEN. MAAR ZE ZULLEN ER OOK VOOR ZORGEN DAT HIJ TE LAAT KOMT VOOR DE WEDSTRIJD.

ZONDER TE VERMOEDEN WAT WULVA IN DE ZIN HAD, HAASTTE BRABO ZICH NAAR HET TEGENOVERLIGGENDE GEBOUW.
ER IS GEEN TIJD TE VERLIEZEN. IK MOET DIE ZWEEP HALEN EN DAN ZO SNEL MOGELIJK TERUG...

IN DE VERBLIJFPLAATS VAN DE GLADIATOREN WERD BRABO'S KOMST MET GEMENGDE GEVOELENS ONTVANGEN.
WE KRIJGEN BEZOEK! EEN WAGENMENNER!
HIJ SCHIJNT NOGAL HAAST TE HEBBEN OM BIJ ONS TE KOMEN. DAAR KUNNEN WE PLEZIER MEE BELEVEN!

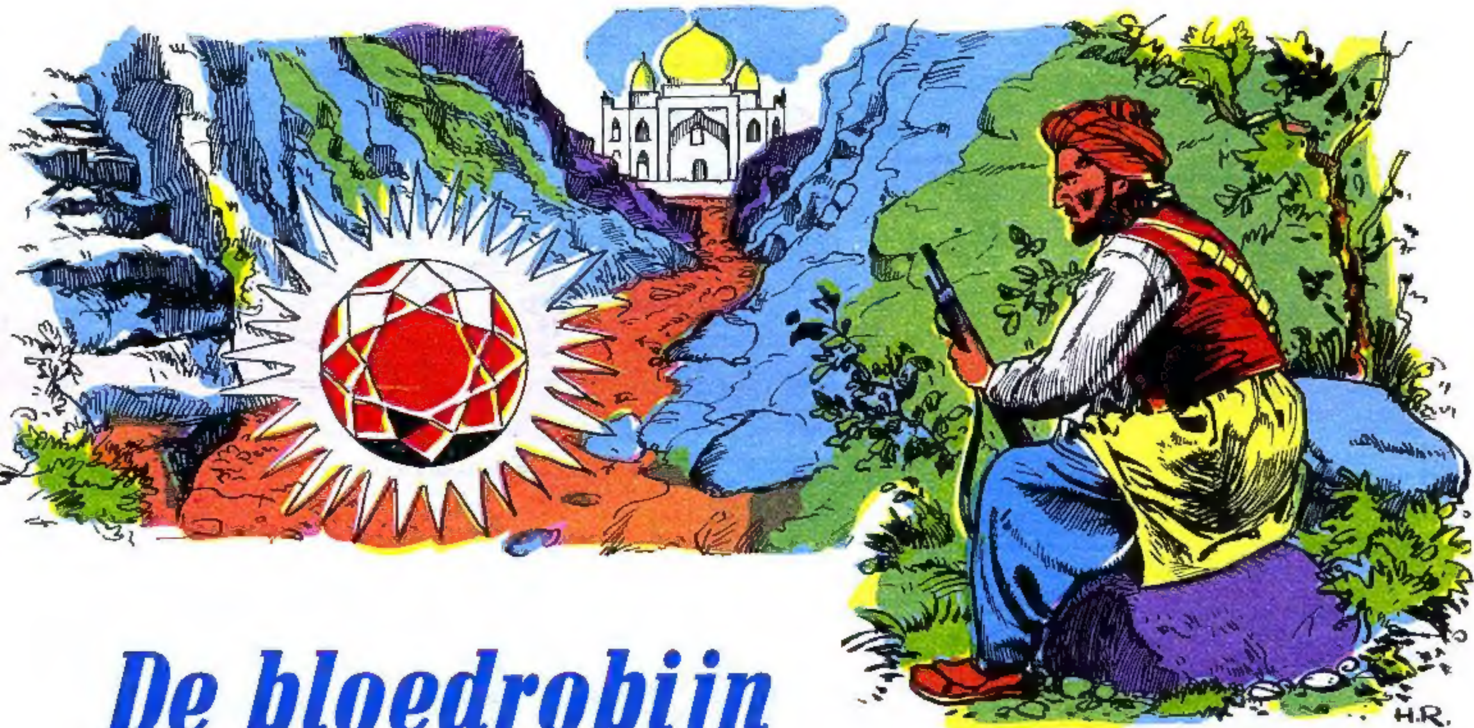

EEN BULDERENDE STEM RIEP BRABO EEN BEVEL TOE.
HOLA DAAR, WAGENMENNER! WAT DOE JE OP HET GRONDGEBIED VAN DE GLADIATOREN?
VRIEND, IK KOM EEN ZWEEP VAN U LENEN. HEBT U ER EEN VOOR ME?

DE REUS WEES NAAR HET ANDERE EIND VAN HET VERTREK.
DAAR! AAN DE MUUR, JONGE PAARDENGEK! GA HEM ZELF MAAR PAKKEN!
DAT IS PRECIES WAT IK NODIG HEB. BEDANKT, GLADIATOR!

VERHEUGD SNELDE BRABO OP DE ZWEEP AF, MAAR HIJ MERKTE NIET, DAT DE GLADIATOREN HEM SNEL INSLOTEN.
GELUKKIG! IK HEB HEM! EN NU ALS DE WIND TERUG NAAR DE RENBAAN.

BRABO DRAAIDE ZICH OM EN...
WAT BETEKENT DAT ALLE-MAAL?
ALS JE DIE ZWEEP WILT LENEN, MOET JE HEM VERDIENEN. PROBEER MAAR ONS VOORBIJ TE KOMEN.
WIJ WILLEN PROBEREN OM JE TEGEN TE HOUDEN.

BRABO ZAG, DAT ELKE UITWEG WERD VERSPERD DOOR LACHENDE GLADIA-TOREN. WAS HET EEN GRAPJE OF...?
IK HEB GEEN TIJD VOOR DERGELIJKE SPELLETJES. IK MOET OP TIJD TERUG ZIJN OP DE RENBAAN!
HO, HO, WIJ HEBBEN NIETS TE MAKEN MET JE WAGENRENNEN. ALLEEN ALS JE VOORBIJ ONS KUNT KOMEN, MAG JE ERHEEN.

De bloedrobijn van Taj Mahal

I

door Herm. Mathesen

EERSTE HOOFDSTUK

Mijnheer Kitto snapt er niet veel van

De lange en blonde Arthur Nigg verveelde zich. Met de handen in de zakken van zijn korte broek stond hij al een kwartier te wachten. De twee ambtenaren op het bureau hadden het te druk om op hem te letten. Zij werkten niet, maar praatten over iets waarover op een politiebureau niet vaak wordt gesproken. De inspecteur en de brigadier vroegen zich af: „Hoeveel djinns (dat zijn lucht en watergeesten) kunnen tegelijk op de punt van een naald zitten?"

De journalist Arthur Nigg had op zijn wereldreizen al veel gehoord en gezien, te veel om zich hierover te verbazen. Het verwonderde hem ook niet in de kamer ernaast mijnheer Kitto een agent te horen afsnauwen op een manier, die men niet van een der hoogste ambtenaren in Rangoon zou verwachten.

Wat de djinns betreft: de inspecteur hield vol, dat er slechts één djinn tegelijk op de punt van een naald kon zitten. De brigadier zei: „Niet waar. Ontelbaar veel djinns. Want geesten nemen geen plaats in."

Opeens vroeg hij aan Arthur Nigg: „Hoe denkt u daarover?"

De vraag kwam wel wat onverwacht en Arthur Nigg krabde zich achter zijn oren. Toen zei hij: „Niet één. Omdat een geest geen lichaam heeft en dus ook niet kan zitten!" Een beetje boos ging hij verder: „Hoelang moet ik hier nog staan wachten?"

De brigadier zette zijn bril af en keek de vreemdeling dromerig aan. Hij zuchtte, want hij had het warm gekregen, én door het ingewikkelde gesprek over de djinns én door de tropenzon, die door de kieren van de jaloezieën scheen. Langzaam en met tegenzin liet hij zich van de hoge kantoorkruk glijden en schuifelde op blote voeten naar de deur. Zijn oranje hoofddoek was losgegaan en een punt ervan hing slordig op zijn schouder. Hij opende de deur en luisterde onder de indruk naar het gemopper van de prefect. Een van de agenten had onder zijn werk sirih gepruimd en de rode pruim was toen per ongeluk op een belangrijke brief gevallen. Aan het gezicht van de ambtenaar kon je niet zien of hij zou gaan lachen of huilen. Met een domme grijns stond hij te luisteren en omdat hij zijn mond half open hield, leken zijn tanden één grote rode bloedvlek.

„Sri Kitto," zei de brigadier met een bedeesd stemmetje, „de vreemdeling staat nog steeds op u te wachten."

Sri Kitto vond dat echter geen reden om zich te haasten.

Pas na veel gemopper en drie harde vuistslagen op de tafel liep hij naar de deur, bleef op de drempel staan en vroeg aan Arthur Nigg: „Wie bent u?"

Sri Kitto was gekleed als een Europeaan. In zijn magere, gele handen hield hij een waaier, waarmee hij zich koelte toewuifde.

In een paar woorden vertelde Arthur Nigg het doel van zijn komst. Hij wilde zijn papieren en zijn paspoort even laten controleren. Daarna wilde hij verder reizen naar Mogok, de robijnenstad in het hartje van Birma, om er een boek over te schrijven.

„Hm," bromde de prefect. „Bent u levensmoe?" Hij lachte om zijn eigen grapje en nam de papieren aan, die de journalist hem gaf.

Arthur Nigg kreeg nu een mooie kans om het mannetje aan de andere kant van de tafel eens goed te bekijken. Kitto was een heel ander soort man dan je in Rangoon zou verwachten te zien. Hij had een rossig gezicht met een koperkleurig baardje. Zijn ogen waren echter die van een oosterling. Soms kneep hij ze opeens tot spleetjes.

„Dus u bent van plan met uw vrouw en uw zoon naar Mogok te reizen."

Zijn ogen openden zich opeens wijd en hij floot even tussen zijn tanden. „En wilde u daar zo maar een beetje rondneuzen?"

„Ik ga een boek over Mogok schrijven," zei Arthur Nigg weer. „Over het delven van saffieren en robijnen. Over het slijpen

en nog een paar dingen. U kent mijn naam zeker wel uit mijn reportages?"

Nu bleek Arthur Nigg zich echter te vergissen. Sri Kitto schudde zijn hoofd en zei: „Het spijt mij erg, maar ik heb nog nooit van u gehoord. U bent geen Engelsman en ook geen Amerikaan, aan uw accent te horen."

Arthur Nigg werd een beetje kwaad. Het begon erop te lijken, dat dat mannetje aan die lessenaar hem zo maar een beetje aan de praat hield. Daarom ging hij nu op zijn gemak op een van de rieten stoelen zitten, strekte zijn benen uit en keek naar de neuzen van de juchtleren schoenen, waar het stof en de modder van alle werelddelen aan hadden gekleefd.

„Mijn paspoort ligt voor u op tafel," zei hij en keek de ambtenaar met opzet niet aan. „Maar ik wil het u ook nog weleens vertellen. Ik heet Arthur Nigg en ik ben in Oostende, in België, geboren."

„Uw naam klinkt anders nogal Engels!"

„Mijn vader was een Engelsman."

Nigg ging driftig even verzitten. Hij had een verschrikkelijke hekel aan al dat gevraag en gezeur.

„Is uw vrouw een Nederlandse?"

„Juist. Dat kunt u op haar paspoort zien. Zij heet Elizabeth Hielkema."

Kitto sprak die naam op zo'n vreemde manier uit dat Nigg in lachen uitbarstte. Dat gebeurde tot grote verontwaardiging van de brigadier die langzaam op zijn penhouder kauwend er nog steeds over piekerde hoeveel djinns er wel op de punt van een naald zouden kunnen zitten. Het lawaai van het oosterse stadsleven, het geroep en geroezemoes in de straten werd zo sterk, dat het even onmogelijk was een woord te verstâan.

Toen het weer wat rustiger werd, vroeg Arthur Nigg:

„Wilt u nog meer van mij weten?"

„Ja," zei Kitto, terwijl hij driftig met zijn vlakke hand op de rand van de tafel sloeg. „Hoe bent u op de gedachte gekomen om uw zoon hier mee naar toe te nemen? De jongen is veertien jaar oud. U gaat naar Mogok. Dat is geen plaats voor vrouwen en kinderen. Wéét u dat?"

„Ik weet het, Sri Kitto, en daarom. . ."

„En daarom," viel de man hem in de rede, „daarom geef ik u nu een goede raad. U woont in Calcutta. U bent toch per vliegtuig vanuit Calcutta hierheen gekomen?"

„Jawel. Ik schrijf in Calcutta artikelen voor verschillende Europese bladen."

„Mooi. Vanavond gaat er een vliegtuig terug naar Calcutta en als u nu verstandig bent, dan zorgt u, dat u daar met uw vrouw en uw zoon in zit."

Was dit werkelijk een goede raad of was het een bedreiging?

„Maak u over mij maar geen zorgen, Sri Kitto," glimlachte Nigg. „Ik weet precies hoe het in Mogok is. Het is er inderdaad rumoerig en het is nu wel duidelijk geworden, dat de rovers uit de bergen veel belang stellen in de robijnmijnen. Maar daarom ga ik er nu juist heen!"

„Met uw vrouw en met uw zoon?"

„Maak u toch geen onnodige zorgen! Wat Albert betreft: alles is al met mijnheer Frison van het Franse persagentschap in Rangoon geregeld. Terwijl mijn vrouw en ik in Mogok zijn, kan hij bij mijnheer Frison logeren."

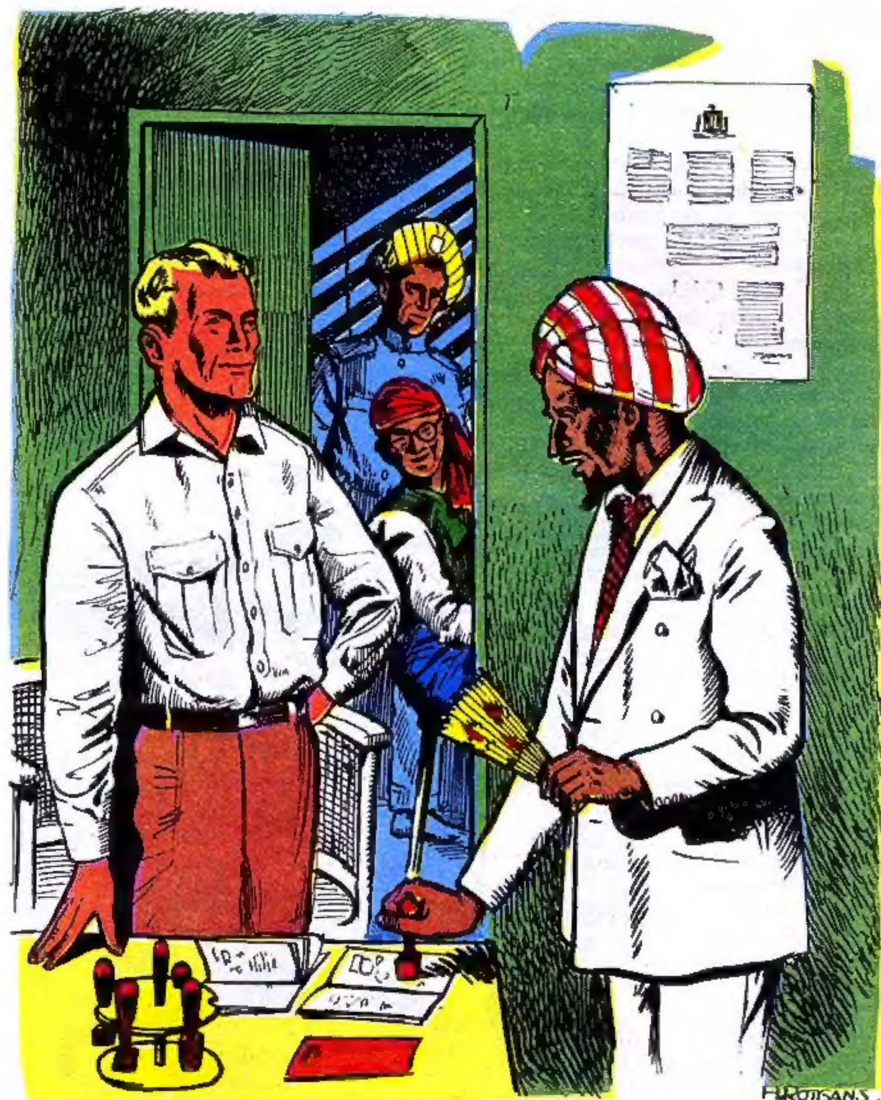
„En uw vrouw dan? Kan die niets overkomen?"

„Ik heb in de oorlog aan het front gestaan en mijn vrouw was daar toen verpleegster. Wij kunnen echt wel tegen een stootje."

„Een stootje?" vroeg de ambtenaar. „Hier in Birma komen de stootjes van een kant vanwaar u ze het minst zou verwachten." Terwijl hij dat zei, strekte hij zijn hand uit, nam een stempel uit een rek en stempelde plechtig en met dreunende slagen de paspoorten en andere papieren, die Arthur Nigg hem had gegeven.

„Alstublieft," zei hij, terwijl hij de dunne boekjes teruggaf. „Ik wens u een goede reis. . ."

In Rangoon had niemand haast. Terwijl mijnheer Nigg bij de politieprefect zijn zaken in orde maakte, zat mevrouw Nigg met Albert in de hal van hotel Metropool op mijnheer Frison te wachten. Die was ook al twintig minuten over tijd. Opeens kwam hij wild zwaaiend met een telegram binnen hollen. Hij stond als de grootste druktemaker van Rangoon bekend en in de hal, waar Engelsen, Duitsers, Amerikanen en hoge ambtenaren uit het Midden-Oosten in groepjes aan de tafels zaten, was er niemand, die zich over hem verwonderde. Ze kenden hem, met zijn grijze flodderpak, zijn knalrode das en de tropenhelm, die altijd in

Hier in Birma komen de stootjes soms van een kant, vanwaar u ze het minst zou verwachten.

zijn nek hing. Louis Frison merkte niet eens, dat hij in de draaideur een Amerikaanse oude dame met een hondje in de arm had gemangeld. Met haar witte bloemenhoedje scheef op het hoofd stond zij hem uit te schelden. De portier in rood uniform, waarschijnlijk nog een oud generaalsuniform, sprong bijtijds opzij om niet ondersteboven te worden gelopen. De Fransman stevende recht op mevrouw Nigg aan, die hem gewenkt had. Vlak bij haar gekomen bleef hij staan en maakte een buiging.

Dan barstte hij los: „Ik heb nieuws," en kwam met een plof op het schuimrubber kussen neer. „Ik ga met jullie mee naar Mogok! Er is daar wat te doen! Ik heb van mijn krant een speciale opdracht gekregen!"

Hij keek Eliza Nigg opgetogen aan en kon haar schrik niet begrijpen.

„Nu hoeven jullie niet alleen te gaan."

Mevrouw Nigg knikte peinzend. „Ja, dat is wel prettig. Maar Albert dan? Albert, je hebt mijnheer nog niet eens een hand gegeven."

Albert glimlachte beleefd, maar op zijn jongenssnuit stond duidelijk de gedachte te lezen: Ik heb er niet eens de kans toe gekregen.

„Albert?" herhaalde mijnheer Frison... „Hém bedoel je? Natuurlijk kan ik de jongen nu niet bij me hebben."

Zij keek hem onderzoekend en half verwijtend aan.

„Ja, je hebt gelijk," zei hij schuldbewust, ofschoon mevrouw Nigg geen woord gezegd had, „jammer... het kán niet." Opeens verhelderde zijn gezicht tot een brede lach. „Ik heb de oplossing! Je neemt de jongen mee!"

„Ja," spotte mevrouw Nigg, „dát is een idee. Daar zou ik zelf nooit op zijn gekomen."

Plotseling sprong Louis Frison overeind.

„Neem hem mee," riep hij uit. „Hij kan bij James Bennet, de dokter in het hospitaal te Mogok, logeren. Ik ga hem meteen opbellen." Mijnheer Frison was al in de telefooncel verdwenen.

Op hetzelfde ogenblik waarop mijnheer Frison de telefooncel verliet, betrad Arthur Nigg de hal. Zijn gezicht stond enigszins somber. Zacht zei hij tot zijn vrouw en mijnheer Frison:

„Ik heb de passagierslijst van het vliegtuig gezien dat ons naar Mogok zal brengen."

„Ja... en...?" vroeg Frison.

„Din Mahmud Sabisthari is ook van de partij."

„De directeur van de robijnmijnen? Een goeie knul. Een beetje dik... maar wat zou dat?"

„Dat zou," zei Arthur Nigg, „dat ik met zulke mensen niet graag samen reis. Tenminste niet op deze lijnen. Ik heb in mijn loopbaan een beetje ervaring opgedaan, zie je."

„Onzin!..."

„Het vliegtuig voor Mandalay en Momeik staat gereed. Reizigers voor Mandalay en Momeik... Opschieten alstublieft!..."

Een haveloze, ongeschoren beambte stond zich schor te schreeuwen boven het gekakel van mensen en kippen uit.

Het was een vliegveld zoals Albert Nigg er tevoren nooit een gezien had. De luchthaven te Rangoon heeft namelijk twee gezichten: het moderne, van beton, glas en staal met luxerestaurant en schuimrubber stoelen, en een ander, waar ze het binnenlands verkeer mee aankijkt. Deze afdeling van het vliegveld doet aan een dorpsstationnetje denken met gebroken ruiten, verveloze deuren en sigarettepeukjes op de vloer en hier en daar vuil van schapen en geiten.

Een haveloze beambte stond zich schor te schreeuwen.

De beambte, die tekeerging of zijn leven ervan afhing, had een gescheurd hemd en een vuile linnen broek aan. In de nauwe doorgang van de hal naar de startbaan verdrong zich een mengelmoes van rassen: Lishaws en Palaungs, Chans en Chins en natuurlijk ook Birmanen.

„Mandalay-ay...Mandalay-ay!..." De man schreeuwde met een uithaal, waardoor zijn geschreeuw op dat van een krantenjongen leek, die het laatste nieuws rondvent.

Arthur Nigg, mevrouw Nigg, Albert en mijnheer Frison baanden zich met moeite een weg. Ze waren genoodzaakt zelf hun bagage te dragen. Kruiers waren er alleen op het gedeelte voor de internationale lijnen. Mijnheer Frison struikelde over een geit, die de deuropening versperde, maar niemand van de kleine groep verbaasde zich daarover, want mijnheer Frison behoorde tot dat soort mensen, die als het ware voorbestemd zijn om te struikelen of in andere narigheden te raken. Hij wilde het ongelukkige dier, dat er niets aan kon doen, opzij duwen, maar toen hij het sombere, dreigende gelaat van de eigenaar zag, kwam er een brede glimlach op zijn gezicht en verraste hij de Birmaanse boer met een vriendelijk knikje.

Het toestel stond op de startbaan gereed.

„Is het dat?" vroeg mevrouw Nigg beteuterd. „Moeten we dáármee vliegen?" Zij bleef een ogenblikje stilstaan, zette haar koffertje neer en plaatste de handen in de zij om op haar gemak het wonderlijke geval te bekijken. Het was een machine van minstens twintig jaar oud en rood en geel gespoten.

Mijnheer Frison zei: „Ja, natuurlijk. Die gebruiken ze hier overal voor de binnenlandse lijnen. De motoren zijn goed, maar de rest is rijp voor de sloper."

„En is dat ding... te vertrouwen?"

Louis Frison kuchte. „Ik geloof het wel. Ik heb het eens nagekeken, maar er zijn de laatste tijd meer nieuwe machines verongelukt dan oude, zie je." Hij vertelde niet, dat er meer Constellations de lucht ingaan dan Dakota's, die bijna hun zilveren jubileum vieren. „Bovendien," zei hij bemoedigend, „je moet ook een beetje op je goed geluk vertrouwen." Een opmerking, waarmee mevrouw Nigg zich slechts matig gerustgesteld voelde. Zij wierp een bezorgde blik op Albert, maar zei niets, daar ze begreep, dat een „terug" toch niet meer mogelijk was. Zij konden enkel hopen, dat het zou meevallen.

Halverwege op weg naar het toestel bleef mevrouw Nigg nog even staan, zich omkerend, alsof ze zich bedacht. Ze maakte zich niet ongerust over zichzelf, maar over haar man en niet minder over Albert. Maar toen zij zijn glunder, blozend gezicht beneden zich zag — hij kwam achter haar aan — verzette zij zich tegen de angst die haar de baas scheen te

...of hun aandacht werd getrokken door een kleine groep die de startbaan naderde.

worden. Ze mocht niet bang zijn, dat wist ze, want ze wist dat haar man iedereen had verteld hoe zij zich in de oorlog als verpleegster had geweerd en hoe zij hem later overalheen vergezelde. Bovendien, deze lijn werd tweemaal daags gevlogen. Waarom zou deze oude kist nu juist op deze reis moeten verongelukken? Terwijl zij verder naar boven ging, luisterde zij naar de motoren. Ze ronkten regelmatig. Ze waren gereviseerd, had Frison gezegd. Maar hoe kon hij dat weten?

Dergelijke gedachten hielden haar nog bezig, toen ze de cabine van het vliegtuig was binnengestapt en een plaats zocht. De inrichting was allerverschrikkelijkst. Passagiers en bagage lagen en stonden door elkaar. Er lag kippemest op de vloer en stro en alle mogelijke vuiligheid, sigarettendoosjes, peukjes. Het zag ernaar uit of het toestel maar eens in de maand werd bijgeveegd en er al drie weken van de maand om waren. Sommige reizigers zaten op stoelen, andere op manden en kisten of op hun bagage. De steward, beter gezegd de „boy", want zo werd hij hier genoemd, had een paar plaatsen voor het gezelschap opengehouden tot grote ontevredenheid van twee Chinezen, die hij van hun plaatsen verjaagd had Het gebeurde niet alle dagen dat er Amerikanen (alle blanken waren „Amerikanen" bij de boy) mee naar Mogok reisden en gewoonlijk gaven zij een goede fooi. Tenminste als het geen dokters of zendelingen waren, want die hadden zelf geen geld genoeg om van te leven. .

Nauwelijks hadden de familie Nigg en Frison hun plaats ingenomen, of hun aandacht werd getrokken door een kleine stoet, die over de startbaan naderde Nog meer reizigers! Voorop liep een oosterling, die Europees gekleed ging in een zwart pak met rode strikjesdas en een wit-en-rood-gestreept vest. Hij had een hoogrood gezicht en zijn ogen gingen schuil achter een hoornen bril met zwarte glazen. Hij had een witte tropenhelm op en veegde zich met een rode zakdoek het zweet van zijn voorhoofd Het was inderdaad erg warm. Naast de oosterling liep een jongen van ongeveer dezelfde leeftijd als Albert en daarachter, twee aan twee, zes bedienden, die het reisgoed droegen. De Niggs en Frison rekten hun hals om beter te kijken en iedereen werd stil. . . Ook de inlanders zaten zwijgend te kijken Het moest wel een gewichtig personage zijn en Albert dacht al aan de Aga Khan of een prins uit het oosten. Zelfs de kippen in de manden schenen stil te worden, toen dit deftige heerschap de cabine binnenkwam. De boy ging voor hem uit om de voor hem gereserveerde plaats aan te wijzen. Die was helemaal vooraan, vlak bij de ingang van de cockpit

Mijnheer Nigg had intussen al begrepen wie het was. Dat kon niemand anders zijn dan Din Mahmud, de schatrijke en machtige directeur van de robijnmijnen. Hij was gewend om te commanderen, want nadat hij eerst de boy had afgeblaft, begon hij op te spelen tegen de bedienden, die de bagage binnensleepten De arme kerels waren blij, toen ze het toestel konden verlaten en voor een poosje van de potentaat bevrijd waren. Het was hun aan te zien. Toen nam het geroezemoes en gekakel weer een aanvang. De motoren dreunden en het vliegtuig trilde van voor tot achter. De klok van het vliegveld stond stil. Het zou toch onmogelijk geweest zijn er de tijd van af te lezen, want de wijzerplaat was bedekt met een laag grijs stof: een onvermijdelijk gevolg van de tropische hitte. Het horloge van Arthur Nigg wees uit, dat het al lang tijd was om op te stijgen. De tweede piloot stond nog buiten met een monteur te praten Een gezagvoerder scheen men er op deze lijn niet op na te houden. Arthur Nigg kreeg de indruk dat er nog op iemand werd gewacht, een indruk die weldra werd bevestigd, toen er drie mannen uit de hal kwamen en over het veld naar het toestel renden.

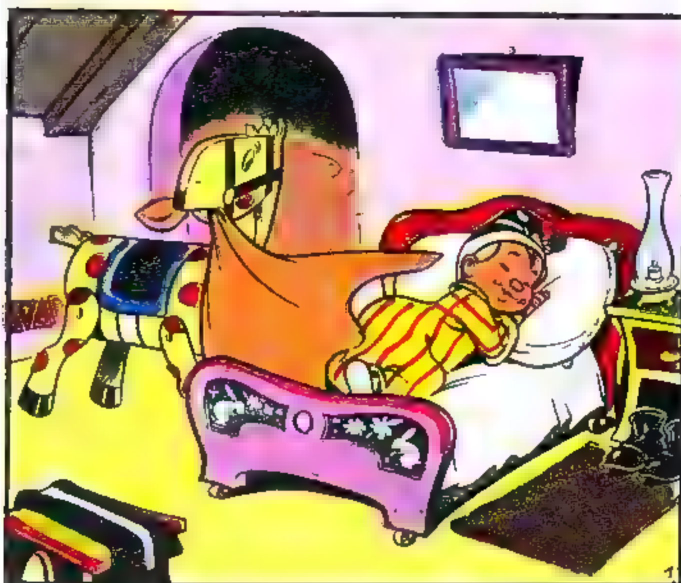
Ze zagen er nogal vreemd en ook een beetje angstaanjagend uit. Zij droegen leren vesten, hadden zwart-en-blauwe hoofddoeken om het hoofd geknoopt en in hun riem staken twee revolvers, grote, zware dingen, oud model — bijna museumstukken — maar toch nog goed genoeg om ermee te schieten. Terwijl zij de brug beklommen, fladderden korte, bruine mantels achter hen aan

„Dacoits," zei Louis Frison geïnteresseerd, maar zó zacht, dat niemand behalve de Niggs hem kon horen. Onder de passagiers was het muisstil geworden, maar het was een ander soort stilte dan daarstraks toen Din Mahmud Sabisthari binnenkwam. Er scheen iets van angst over de mensen te komen, hetgeen niet te verwonderen was. De kerels zagen er allesbehalve geruststellend uit. Het zwarte haar hing sluik langs hun oren en voorhoofd en op hun donkere hoofddoeken waren geheimzinnige rode figuren geborduurd. *Wordt vervolgd*

SPELEND

Tommie de Speelgoedsoldaat was erg verbaasd toen Batty zijn paard op een ochtend zijn slaapkamer binnenkwam en zijn dekens wegtrok. „Wat moet dat zo vroeg?" mopperde Tommie nog slaperig. „Het is niet vroeg," zei Batty, „het is al half tien geweest. Vooruit, opstaan!"

„Wat?" schrok Tommie. „En ik moet om negen uur op het appel zijn." „Het is toch heus half tien," zei Batty, „kijk maar op de wekker." „Vreselijk," zuchtte Tommie, „wat zal de commandant boos zijn; hij is altijd vreselijk nijdig als iemand te laat op het appel komt."

Tommie schoot zijn broek en zijn laarzen aan, pakte zijn jas en kolbak en holde de trap af de straat op. „Hee, kom eens terug," riep Batty, „je hebt iets vergeten." Maar Tommie hoorde niets meer, hij rende naar buiten en holde de straten door zo hard hij kon.

Elke achtend hield sergeant Snorrebaard appel. Toen Tommie kwam aanrennen, stonden de soldaten al stram in de houding. Tommie ging er hijgend naast staan, salueerde en toen . . . zakte zijn broek af. Hij had zijn bretels vergeten!

SPEELGOED

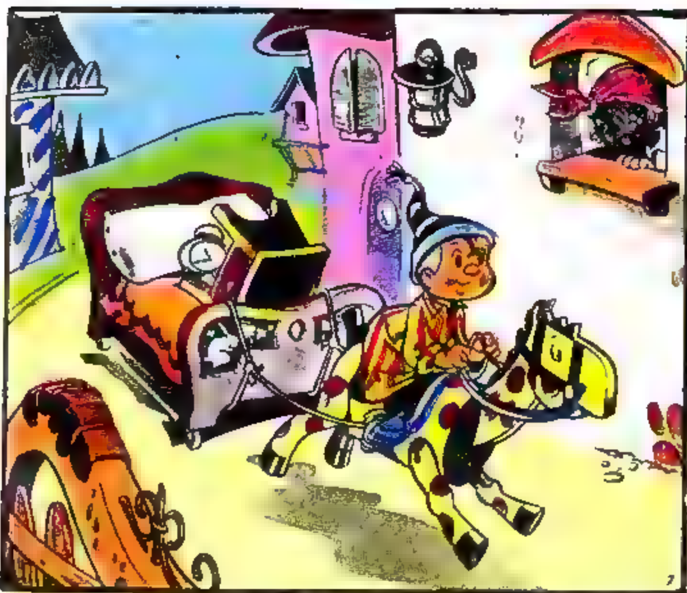

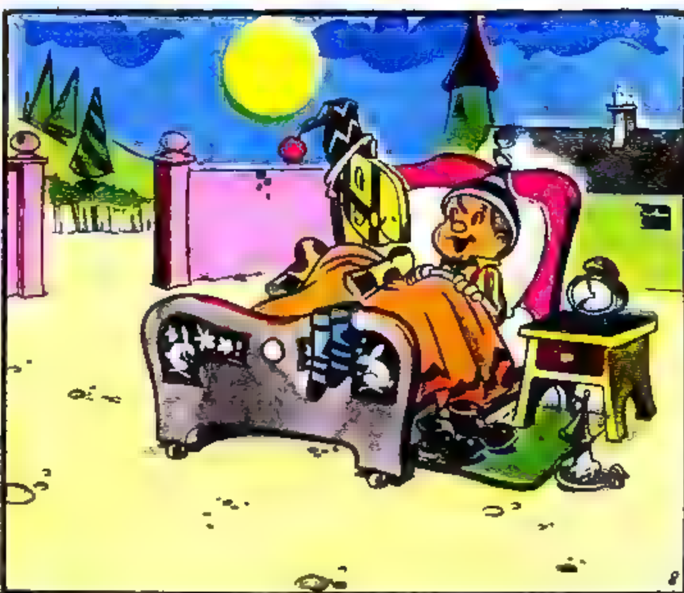
Sergeant Snorrebaard zou eigenlijk boos moeten zijn, maar hij moest zo lachen dat hij Tommie alleen waarschuwde dat het niet weer gebeuren mocht. Tommie marcheerde af en kwam Batty tegen met zijn bretels. „Ik riep je nog," zei hij, „maar je hoorde me niet."

Tommie nam goede maatregelen om niet weer te laat te komen. Direct na het eten ging hij naar bed, dan zou hij vast wel vroeg wakker zijn. Maar hij kon niet eens naar bed, want zijn bed was weg. „Waar is mijn ledikant gebleven?" „Buiten," antwoordde Batty.

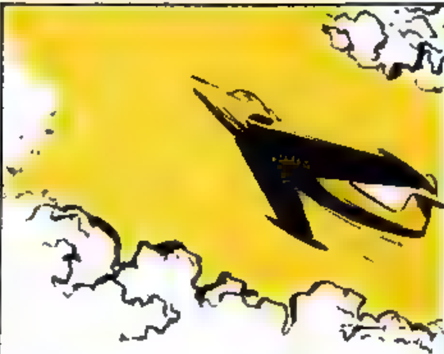
Eerst dacht Tommie hem niet goed te hebben verstaan. Maar op straat zag hij zijn ledikant en al zijn spullen. Toen Batty het uitlegde, begreep Tommie waarom hij het gedaan had. Iedereen keek verbaasd toen Batty het ledikant en al het andere door de straten trok.

Zo gingen Tommie en Batty naar het kazerneterrein en daar gingen ze die nacht kamperen. „Nu kan ik onmogelijk te laat komen," zei Tommie voordat Batty en hij insliepen, „want ik ben al bij de kazerne." „Wel te rusten, Tommie, slaap lekker," zei Batty slaperig.

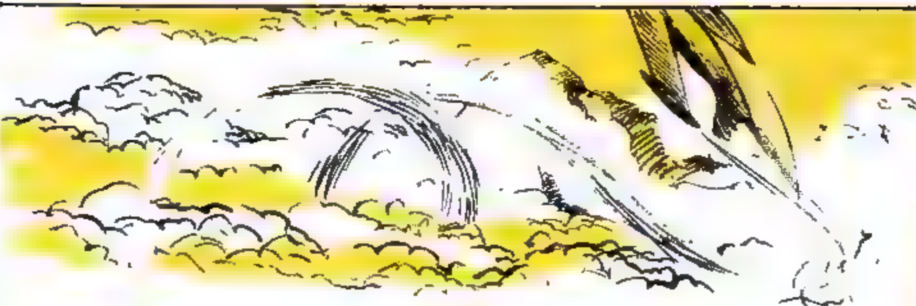
Captain JOKER

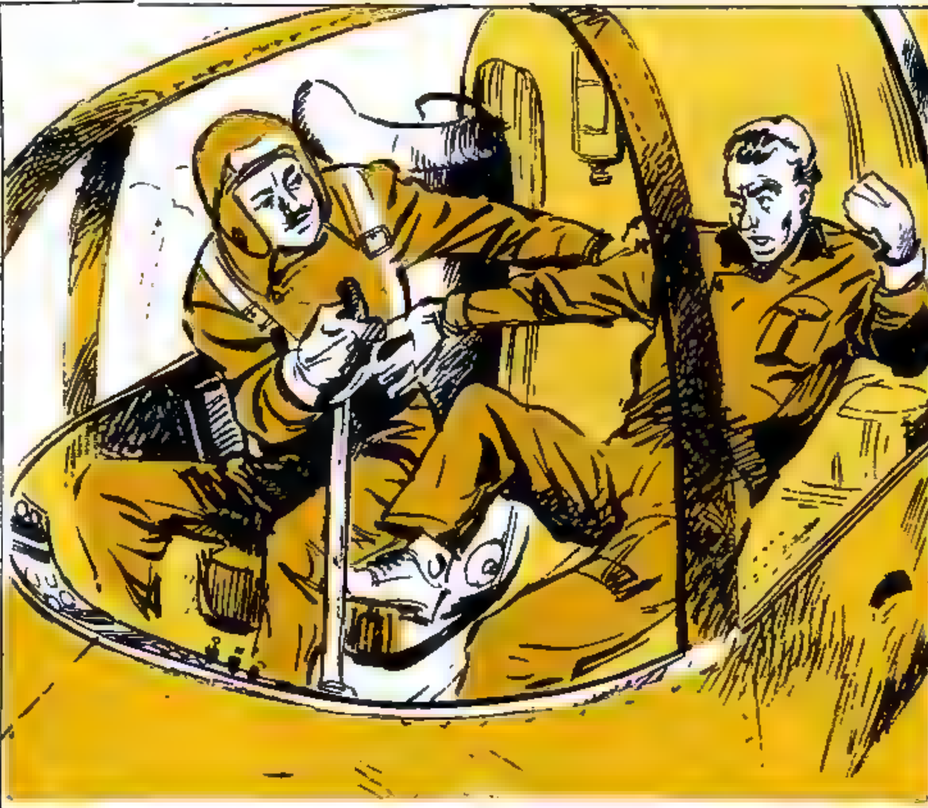

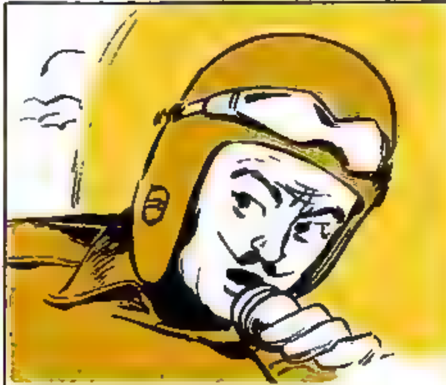

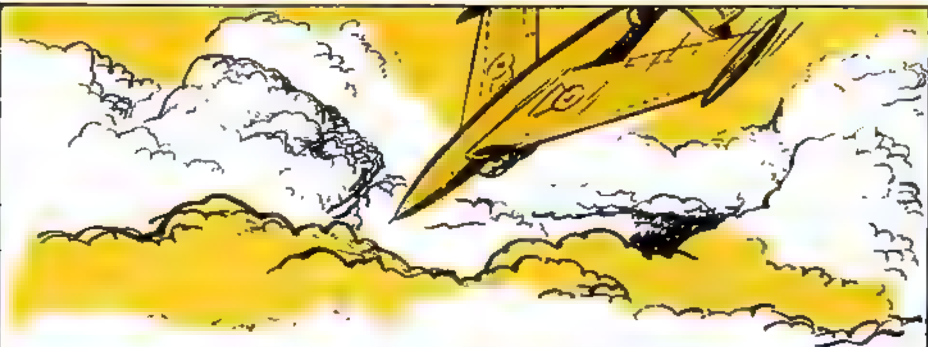

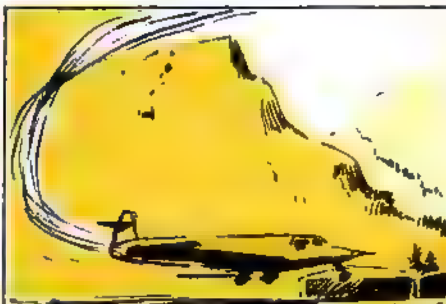

JOKER SPANDE AL ZIJN KRACHTEN IN OM HET GEVAAR TE KEREN. HIJ DRAAIDE ZICH ONVERWACHTS HALF OM EN GAF STEVENS ZO'N HEVIGE DUW, DAT DE MAN ZIJN EVENWICHT VERLOOR EN OP DE VLOER TUIMELDE. TEGELIJKERTIJD GREEP JOKER DE STUURKNUPPEL WEER OM HET VLIEGTUIG IN BEDWANG TE KRIJGEN.

HET LUKTE HEM! ZIJN GEVAARLIJKE PASSAGIER WAS NIET GEWOND, MAAR HIJ BLEEF VERSUFT OP DE VLOER LIGGEN. HIJ HOORDE DUS NIET DAT JOKER HET VLIEGVELD OPRIEP

EN VERTELDE WAT ER IN DE LUCHT GEBEURD WAS.

HIJ MELDDE TEVENS DAT HIJ IN DEZE OMSTANDIGHEDEN DE PROEFVLUCHT BETER KON STAKEN EN VROEG TOESTEMMING OM TE DALEN. DE COMMANDANT VAN HET VLIEGVELD LIET NATUURLIJK ANTWOORDEN, DAT JOKER ONMIDDELLIJK MOEST LANDEN.

NOG GEEN TIEN MINUTEN LATER LANDDE JOKER VEILIG EN WEL OP HET VLIEGVELD. DE COMMANDANT HAD DE NODIGE MAATREGELEN LATEN NEMEN, OP DE STARTBAAN STONDEN MANSCHAPPEN KLAAR,

DIE STEVENS DADELIJK IN ONTVANGST NAMEN!

JOKER TROK ZIJN VLIEGKOSTUUM UIT EN GING NAAR DE COMMANDANT OM HET VERHOOR VAN STEVENS BIJ TE WONEN.

AVONTUUR IN MEXICO

VALERIE ZOU NOG MEER REDEN TOT ONGERUST-HEID HEBBEN ALS ZE GEWETEN HAD DAT LOPEZ, DE RENTMEESTER, HAAR AFSPRAAK KENDE EN OOK IN TOLIMA WAS. HIJ WILDE ZILVERMASKER OVER-VALLEN EN DE GEVEDERDE SLANG IN HANDEN KRIJGEN HET KLEINOOD SCHEEN ZEER BELANGRIJK TE ZIJN..

VERBAASD KEEK VALERIE DE RUITER NA, DIE HAAR DE ROOS HAD TOEGEWORPEN.

MAAR DAT IS ZILVERMASKER ZELF! HIJ VRAAGT ME OP HEM TE WACHTEN BIJ DE FONTEIN...

EVEN LATER.

GOEDEMIDDAG, SEÑORITA. EINDELIJK M'N MASKER AF!

BLIJ U TE ZIEN, MAAR IS HET NIET GEVAARLIJK VOOR U?

ER IS EEN BELONING UITGELOOFD EN U RIJDT ZO MAAR DOOR DE STAD!

WEES NIET BEZORGD OVER MIJ. IK MOEST BESLIST HIER ZIJN EN BOVENDIEN WIL IK HET FEEST NIET MISSEN.

VALERIE BRANDDE VAN NIEUWSGIERIGHEID, MAAR ZILVERMASKER HAD GEEN HAAST.

KOM, WE GAAN EERST ETEN EN DAN FEESTVIEREN.

ZE WISTEN NIET, DAT ZE BESPIED WERDEN DOOR HUN VIJANDEN, LOPEZ EN ZIJN HANDLANGER.

DAAR GAAT ZE. WIE HEEFT ZE BIJ ZICH? ZILVERMASKER?

WE ZULLEN ZE IN HET OOG HOUDEN.

VALERIE WIST NIET, DAT DE RENTMEESTER VAN HAAR OOM, LOPEZ, HAAR NAAR TOLIMA GEVOLGD WAS; HIJ VERMOEDDE DAT ZIJ DAAR ZILVERMASKER ZOU ONTMOETEN. HIJ HOOPTE NU ZILVERMASKER TE KUNNEN GRIJPEN EN TEGELIJKERTIJD VALERIE DE GEVEDERDE SLANG TE ONTNEMEN, DIE HIJ VOOR ZIJN PLANNEN NODIG HAD.

OP HET TERRAS ZATEN VALERIE EN ZILVERMASKER AAN EEN TAFELTJE.

BENT U ERIN GESLAAGD DIE GEVEDERDE SLANG TE VINDEN?

JA, IK HEB HEM BIJ ME.

VALERIE HAALDE HET KLEINOOD UIT HAAR TAS.

HET KLEINOOD DAT OP EEN GEHEIMZINNIGE WIJZE HET LOT VAN HAAR OOM BEHEERSTE?

WELK GEHEIM IS...?

IK KAN HET U NU NOG NIET VERTELLEN.

MAAR ALS HET VIER UUR SLAAT, DAN ZULLEN WIJ HET WETEN.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

DE PRINSES HAD GEEN HOGE DUNK VAN HAAR KRENTERIGE GAST, MAAR ZIJN ROYALE GEBAAR HAD HAAR VERRAST. ALS BOERENMEISJE VERKLEED WAS ZE OP WEG OM JOHAN TE HELPEN, DE BROER VAN HAAR KAMERMEISJE, DIE DOOR EEN STORM ENORME SCHADE GELEDEN HAD. PRINS ERIK WAS OP DEZELFDE GEDACHTE GEKOMEN – ALLEEN OM INDRUK OP HAAR TE MAKEN – MAAR ZOVEEL TE BETER WAS JOHAN AF!

MAAR DE PRINSES KENDE HET VERHAAL AL! ALLEEN WIST ZE NIET, DAT ERIKS POGINGEN OM HAAR GUNSTIG TE STEMMEN TEN DOEL HADDEN DE VERLOVING TE BEWERKSTELLIGEN TUSSEN HAAR EN DE ARME ERFGENAAM VAN HILVANIA, WAARBIJ PRINS ERIK EN ZIJN ADJUDANT SCHATRIJK ZOUDEN WORDEN. DAT KON ANITA NIET VERMOEDEN, TOEN ZE TERUGLIEP NAAR DE EIK OM ZICH TE VERKLEDEN; HAAR PAARD WACHTTE HAAR DAAR.

De wraak van de scheepsjongen

In de haven van Liverpool werd in het jaar 1655 dag en nacht aan een schip gewerkt. Overdag stonden de mannen te kappen aan boomstammen en balken, die ze gebruikten voor de bouw van het schip. 's Avonds ontstak men toortsen en bij het grillige lichtschijnsel werd de hete teer in de naden van de dekplanken gegoten. In de zeilmakerij werden vele meters helderrood linnen uitgerold en tot zeilen genaaid Het machtige scheepsgeraamte groeide boven de omringende loodsen uit, en toen de scheepshuid aangebracht was, schuurde men de planken spiegelglad. De masten werden opgericht en de moeilijke en tijdrovende arbeid van het aanbrengen der zeilen begon.

Toen de laatste spijker in het hout gedreven was, klom langs de touwladder een magere, lenige jongen aan dek. Hij had rood haar en zijn gezicht was bedekt met sproeten. „Kapitein," vroeg hij, „kunt u nog een scheepsjongen gebruiken?"

De kapitein monsterde de jongen met een snelle blik. „Erg stevige botten heb je niet, jongeman," kraakte zijn stem en hij spuwde een straal tabakssap overboord.

„Maar ik ben wel sterk en vlug, kapitein!" zei de roodharige jongen. . .

Nog geen half uur later was hij aangenomen voor de eerste reis van de nieuwe boot. Hij keek uit over de brede rivier, waarop kleine en grote boten gemeerd lagen aan de kade. Zij bewogen op de golven en trokken aan hun trossen, alsof ze ernaar verlangden het ruime sop te kiezen. Het was de eerste keer in zijn leven dat hij een scheepsdek onder zich voelde. Hij keek vol ontzag omhoog langs de masten, waarvan de toppen in de mist verdwenen. Het schip leek enorm. Hij leunde over de reling en zag hoe een timmerman bezig was letters te beitelen in de boeg. Toen hij klaar was met zijn karwei, las de nieuwe scheepsjongen de naam van het schip: *Tijger*. . .

Vier maanden later bevond het schip zich op zeshonderd mijl afstand van Afrika in een windstille zone. Bij tijd en wijle rimpelde de wind de grauwe, hete wateroppervlakte en kraakte het schip even. Onder de onophoudelijke gloed van de zon begon de zee naar jodium, geschroeid hout en dode vis te ruiken.

Maar op de *Tijger* was iedereen gespannen van opwinding. Want een jongen stond voor de krijgsraad, en deze jongen was Simon Jonson, de scheepsjongen. Hij stond op het achterdek voor een tafel tegenover de krijgsraad. Achter hem stond de bemanning in drie rijen opgesteld.

Het zweet stroomde langs de gezichten, kleurde de kleren donker en drupte in de schoenen. Simon Jonson werd bijna verblind door de zon en de gestalten van de officieren achter de tafel leken kleine, zwarte schaduwen, onwezenlijk en ver weg. Af en toe gleed er een zweetdruppel in zijn oog, maar dan knipperde hij geduldig met zijn ooglid. Hij dacht aan een gebeurtenis die drie weken geleden had plaatsgehad. En terwijl de stem van de aanklager dof en van heel ver tot hem doordrong, herleefde die gedenkwaardige dag weer voor Simons geest.

Het was begonnen met een onbeduidend meningsverschil tussen Martin, de bootsman, en Blake, de timmerman. Ze stonden bij het luik dat naar het vooronder voerde, en Simon was blijven luisteren. Plotseling, in een opwelling van drift maakte Blake zich zo nijdig dat hij zijn priem naar Martin gooide. De lelijke, kromme naald drong in Martins schouder en veroorzaakte een bloedvlek op zijn mouw. Het volgend ogenblik was Galbraith, de tweede stuurman, ter plaatse en werd Blake onder arrest gesteld, omdat hij zich aan een ander had vergrepen.

„Maar hij bedoelde er niets mee," zei Martin met op elkaar geklemde tanden. „We plaagden elkaar maar een beetje."

„Dat zal de kapitein wel uitmaken," zei Galbraith op kille toon. „Voor zulke gebeurtenissen hebben wij onze voorschriften."

Twee dagen later had de kapitein de bemanning bijeengeroepen en werd Blake veroordeeld tot drie dagen opsluiting in het vooronder, op water en brood. De kapitein was een magere, voorname gestalte. Toen hij uitgesproken was, werd Blake door twee mannen beetgegrepen om naar de eenzame cel voor de gestraften te worden gebracht. Simon had al die tijd stokstijf gestaan, zonder goed te beseffen wat er gebeurde. Maar ineens sprong hij overeind. Met een paar snelle stappen was hij uit de rij naar het midden van het dek gelopen. Hij hief zijn arm op en gaf een van de mannen die Blakes handen vasthielden, een harde klap. De man viel en de ander liet los. Blake stond als aan de grond genageld, bleek van schrik en niet in staat zich te bewegen.

Enkele ogenblikken later was Simon vastgegrepen door enkele matrozen en stond hij tegenover de kapitein. Hij had niet in opwinding gehandeld toen hij uit de rij sprong, en hij wás ook nu niet opgewonden; hij wilde alleen de kapitein de ware toedracht van het voorgevallene vertellen

„Ze hadden echt geen ruzie," zei Simon op vaste toon. „Ze plaagden elkaar maar wat. Het was geen. . ."

„Het reglement van de koninklijke marine schrijft voor dat een man die het bloed van een ander vergiet, gestraft zal worden met eenzame opsluiting, drie dagen lang," verklaarde de kapitein onbewogen.

„Maar een voorschrift deugt niet als het geen rekening houdt met een gewone grap tussen twee mannen," zei Simon. Hij kon eenvoudig niet begrijpen dat de kapitein niet begreep wat hij bedoelde.

„Het reglement schrijft ook voor dat iedereen die zich onbevoegd mengt in de rechtspraak aan boord van een schip van de marine, naar de boegspriet verwezen zal worden," zei de kapitein. „Je zult je overtreding voor de krijgsraad moeten verantwoorden."

„En naar uw beste weten was matroos Jonson niet lijdende aan zonnesteek, hersenkoorts of enige andere ziekte, toen hij zich op 15 juni jongstleden met de uitvoering van het vonnis bemoeide?" vroeg Galbraith, de aanklager, aan de scheepsdokter.

De dokter, een korte, gedrongen man met een rood gezicht, schudde zijn hoofd. „Hij was gezond naar geest en lichaam." Hij richtte zijn ogen op Simon en keek toen dadelijk een andere kant op.

Simon kon nog steeds niet geloven dat het hem niet zou lukken zijn daad te verklaren. Hij had alleen maar onrecht willen voorkomen. Hij wachtte geduldig het ogenblik af waarop hem gevraagd zou worden de verklaring van zijn gedrag te geven.

Even later was Galbraith klaar met de ondervraging. Hij wendde zich tot de kapitein en zei dat hij gereed was.

„Valt volgens u deze overtreding onder de misdrijven die gestraft dienen te worden met verwijzing naar de boegspriet, stuurman Galbraith?" vroeg de kapitein onverschillig, terwijl hij Simon onder het spreken aankeek.

„Kapitein, indien er verzachtende omstandigheden aangevoerd kunnen worden, kan men het ook anders uitleggen," zei Galbraith ontwijkend.

„En wat voor verzachtende omstandigheden zouden dat dan wel moeten zijn?" vroeg de kapitein op ijskoude toon. Zonder antwoord af te wachten stond hij op en verklaarde: „Heren, de krijgsraad zal zich terugtrekken in mijn kajuit en het vonnis overwegen."

Voordat hij goed en wel begreep wat er gebeurde, hadden de officieren het achterdek reeds verlaten en Simon begreep dat hij niet eens de kans zou krijgen zich te verdedigen. Voor het eerst begon hij in alle ernst aan de boegspriet te denken. Dat was een gevreesd woord bij de marine. De veroordeelde werd naar het voordek geleid, waar de boegspriet aan het schip bevestigd was. Aan de voet hiervan gaf men hem een rantsoen bier en een half brood. Geheel afgezonderd van de bemanning moest hij hier de verdere reis meemaken, onbeschut en onbeschermd. Pas als het einddoel van de reis werd bereikt, zou hij die plaats mogen verlaten

„Ze zullen je de boegspriet niet geven, Simon," mompelde een matroos tegen hem. „Je hebt niets verkeerds gedaan."

„Stilte daar," snauwde de sergeant.

De bemanning zweeg

Na een minuut of tien kwamen de officieren een voor een uit de kajuit. De kapitein voelde eens aan zijn hagelwitte kraag en Galbraith keek opzettelijk langs Simon heen. Ze namen plaats aan de tafel en Galbraith stond op. Hij schraapte zijn keel en begon te spreken

„De krijgsraad heeft de scheepsjongen Jonson schuldig bevonden aan inmenging in het gezag en veroordeelt hem, volgens het reglement der koninklijke marine, tot de boegspriet. Bootsman, breng het vonnis ten uitvoer."

Simon merkte, dat de in rijen staande matrozen woedend werden, nog voordat de betekenis van het vonnis goed en wel tot hem doorgedrongen was. Tussen de rijen van de mompelende matrozen door werd hij naar de eenzame plek voor op het schip gevoerd. De kapitein keerde zich om en begaf zich naar zijn kajuit. De officieren gingen langzaam uit elkaar.

Het was een hete, windstille dag, en Simon zag hoe de golven tegen de boeg opspatten. Een matroos betrok de wacht bij de boegspriet, opdat hij het dek niet meer zou betreden. Na een uur begon de zee plotseling te

„Ik blijf hier wonen," zei hij op een dag tegen Blake, die zijn vriend geworden was.

veranderen. Donkere wolken verschenen aan de horizon, de kleur van het water veranderde, grote scharen zeevogels kwamen overvliegen. Met een ruk gingen de zeilen bol staan, het fregat helde over en begon heftig te slingeren. De Canarische eilanden verdwenen achter de einder en het schip koerste over de aanrollende golven in de richting van de evenaar. Simon zag de zee steeds dreigender worden. Toen hij naar de mannen keek, die op het dek stonden en hem trachtten moed in te spreken, stonden zijn ogen wel angstig, maar er lag een vastberaden trek op zijn gezicht. Hoger en hoger rezen de golven, af en toe dook het schip met de neus in het water, zodat Simon druipnat boven kwam, terwijl hij zich vastklemde aan het hout van de boegspriet.

De storm duurde zes dagen. Elke dag werden Simon brood en bier gebracht. Intussen joeg de *Tijger* langs de Afrikaanse kust.

Op de zevende dag ging de wind liggen en het schip kroop langzaam verder. Ze bevonden zich op nog geen honderd mijl van de evenaar.

Blake, die zijn straf had ondergaan, riep hem voortdurend moed toe. Hij was al twintig jaar op zee, maar een verbitterd tegenstander van de harde rechtspraak op de schepen van de marine. De taaie, tanige, kleine man had grote bewondering voor Simon opgevat. Simon wuifde naar hem en naar de andere manschappen en een luid gejuich steeg op.

Intussen was het schip de bocht in de Afrikaanse kustlijn langs gekropen en voer het in de richting van het eilandje San Thomé, dat bijna precies op de evenaar lag. Op de heetste uren van de dag probeerde de roerganger zo te manoeuvreren dat de zeilen hun schaduwen over Simon wierpen, maar de kapitein beval bars dat hij scherp bij de koers moest sturen. Soms, als de matrozen het dek zwabberden, smeten ze, zonder dat de „ouwe" het merkte, een emmer koel water over hem heen. Dat verfriste hem en dan wuifde hij en juichte de bemanning van geestdrift.

Op de zeventiende dag kwam San Thomé in zicht, en het schip koerste recht op het eiland af. Simon herademde toen het schip door de zeeëngte voer. Eindelijk meerde het in de haven.

De matrozen sprongen aan land en in hun midden voerden ze triomfantelijk de onfortuinlijke scheepsjongen mee. Maar het was vreemd: Simon kon zich niet gelukkig voelen. De zeventien dagen op de voorplecht van het schip leken hem veranderd te hebben. Gevoelens van haat jegens de marine begonnen bij hem op te komen. Hij was in die enkele weken een harde, verbitterde man geworden, met diepe lijnen om zijn mond en ogen. Wanneer hij de naam van het schip maar hoorde noemen, werd zijn gezicht een onverzoenlijk masker, en dan leek het of zijn ogen fonkelden van haat...

„Ik blijf hier wonen," zei hij op een dag tegen Blake, die zijn vriend geworden was. „Ik monster af en ga niet terug." Zijn ogen dwaalden af naar het schip in de haven en naar de boegspriet.

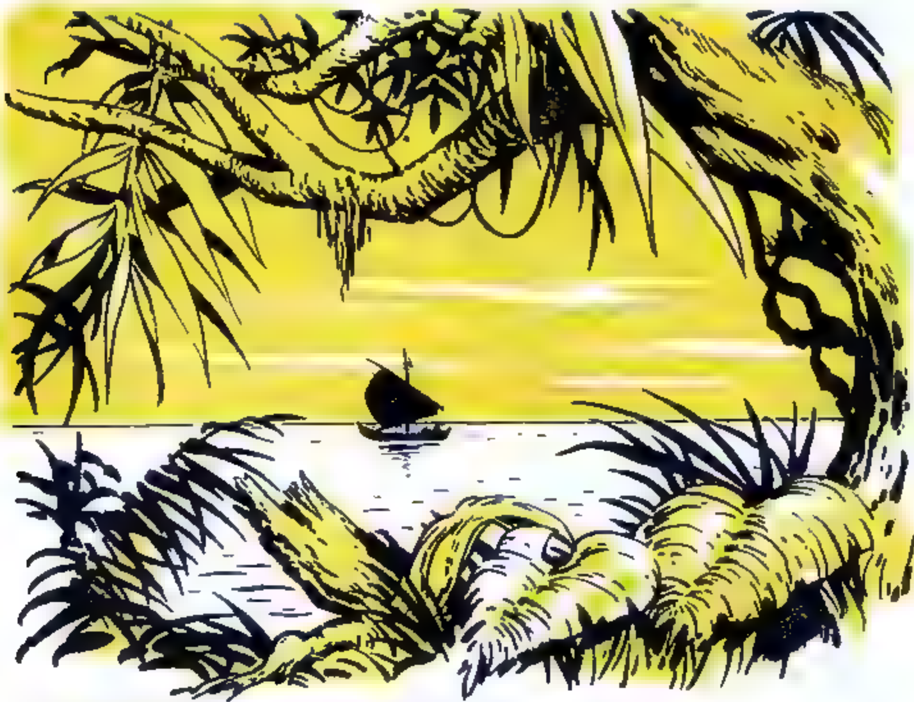
„Ik zal me wel weten te redden," zei hij. „Het is een prachtig eiland. Dat heeft me op een idee gebracht... Kun jij me leren hoe ik een boot moet bouwen, voordat de *Tijger* vertrekt? Dan ken ik tenminste een ambacht om de kost te verdienen, en later..." Hij liet zijn ogen over de zee gaan, die aan alle kanten het eenzame eiland omringde. „En later ga ik varen!"

Blake lachte. „Dat zal niet meevallen, jongen. Maar ik wil wel proberen je het te leren. Het is een moeilijk ambacht en het kost veel tijd om het onder de knie te krijgen."

De rest van de tijd dat de *Tijger* in de haven bleef, onderwees Blake hem achttien uur lang per dag in het vak. Aanvankelijk was het werk zwaar, het timmermansgereedschap vergde veel van zijn weinig geoefende spieren, maar Simon was een goede leerling en met koppigheid en wilskracht hield hij net zo lang vol, totdat Blake op een dag tot hem zei: „Ik geloof dat je het vak wel leren zult! Je hebt gevoel voor maten en verhoudingen, en door het zware werk zijn je handen al heel wat steviger dan toen we pas met het werk begonnen!"

Geen enkele keer sprak Simon over de marine en hij wilde niet hebben dat Blake hem herinnerde aan zijn vernederend avontuur bij de boegspriet. Bezorgd sloeg Blake de verbittering van de jongeman gade. Hij trachtte hem over te halen zijn plan op te geven, maar Simon staarde hem alleen maar aan.

Tenslotte vertrok de *Tijger*. Alle bewoners van het eiland waren samengelopen bij de haven om het schip te zien wegvaren, behalve Simon Jonson. Hij bevond zich aan de andere kant van het eiland en was bezig een omgehouwen boomstam tot spanten te zagen voor een sloep die hij wilde bouwen. Hij kende nu een vak en hij werkte hard.

Zodra hij gereed was, huurde hij een bemanning van vier negers en begon een zwerftocht langs de kust van Afrika.

In het jaar dat volgde, maakte Simon meubelen, huizen, kano's — alles wat maar nodig was om de kost te verdienen. En in zijn vrije tijd werkte hij aan zijn sloep. Het duurde twee jaar voor hij ermee klaar was.

Zodra hij gereed was, huurde hij een bemanning van vier negers en begon een zwerftocht langs de kust van Afrika. Hij kocht hout, specerijen, goud en soms diamanten. Die goederen verkocht hij weer aan de Europese kooplieden. Hij verwierf zich de naam een eerlijk man te zijn, en hij werkte vrijwel dag en nacht. Hij sloot zich bij geen mens aan, maakte geen vrienden en nooit kwam er een lach over zijn lippen. Binnen vijf jaar was hij een van de rijkste mannen in het hele gebied van de Goudkust.

Viermaal per jaar schreef hij een lange brief aan Blake. In die brieven kwam telkens weer zijn haat jegens de Britse marine tot uiting. Blake, die toen een baantje aan de wal had, schreef Simon, dat hij toch vergevensgezind moest trachten te zijn, en dat gedane zaken geen keer namen. Maar het hielp niet. Simons haat werd niet minder

En toen, geheel onverwachts, kreeg Simon Jonson de gelegenheid wraak te nemen. Hij bevond zich in een smerig, smoorheet havenplaatsje ten noorden van kaap Lopez, waar hij onderhandelde over de aankoop van een partijtje parels Hij had de koop al bijna tot stand gebracht, toen een kano het haventje binnenviel. De drie negers in de kano berichtten, dat zij een Engels oorlogsschip ver uit de kust stuurloos op zee hadden zien drijven. En, zo zeiden ze, er zat een man aan de voet van de boegspriet.

Simon kocht de parels, verzamelde zijn bemanning en zette koers in de aangegeven richting. Na twee dagen kreeg hij het schip in zicht. Zodra hij het zag, begreep hij wat er gebeurd was. Het was het slachtoffer geworden van een tropische storm. De masten waren afgeknapt; het dek was één wirwar van gebroken ra's en lijnen, de kanonnen waren dwars door de verschansing heen gesmakt. En de bemanning van de kano had goed gezien — achter de boegspriet zat een man. . .

Toen Simon op het schip afvoer, staakten de wanhopige mannen op het dek hun gedraaf. Wankelend kwamen de matrozen naar de reling en met bloeddoorlopen ogen staarden ze naar de sloep. Een deur ging open en de kapitein verscheen aan dek. Op honderd voet afstand praaide Simon het schip

„Wat is er gebeurd?" riep hij naar de kapitein

Wankelend kwamen de matrozen naar de reling en met bloeddoorlopen ogen staarden ze naar de sloep.

„Storm gehad," schreeuwde de kapitein schor terug. „We hadden geen tijd meer om de zeilen te reven en de helft van de manschappen is tegen de verschansing verpletterd. Het kompas is verbrijzeld. De vaten met drinkwater zijn aan stukken geslagen."

De kapitein liet zijn uitgedroogde tong over zijn nog drogere lippen gaan en Simon begreep, dat al de mannen op het schip vergingen van de dorst. „Jullie zijn op honderdvijftig mijl afstand ten zuiden van Calbar," riep hij. „Ik kan je aanraden daarheen dadelijk koers te zetten." Hij gaf zijn mannen een teken om het zeil te hijsen en wendde de steven.

„Man," riep de kapitein, „heb je geen water aan boord? We sterven van dorst. In deze toestand halen we de kust nooit. Als je water hebt, geef ons dan wat"

„Ja, ik heb vijf grote vaten bij me," zei Simon.

„Je spreekt Engels; je moet Engelsman zijn," riep de kapitein hees. „Ik beveel je langszij te komen en ons van water en mondvoorraad te voorzien. Ik beveel je voorts. . ."

„Ik ben geen Engels onderdaan," antwoordde Simon kil „Ik ben een bewoner van de zeeën. Niemand kan mij orders geven."

Hij voer langs het schip. Ongelovig staarde de kapitein naar hem. „Dan smeek ik je in naam van de menselijke barmhartigheid ons te hulp te komen," zei hij.

„Aha, barmhartigheid, dat is iets anders," zei Simon, maar zijn stem klonk nu nog killer en bijtender dan eerst. „Dan beveel ik je, in naam van de barmhartigheid, die man bij de boegspriet vrij te laten."

„Dat is onmogelijk," zei de kapitein. „Hij is enkele dagen geleden tot de boegspriet veroordeeld op grond van het reglement der koninklijke marine. Noch ik noch iemand anders kan hem bevrijden, vóór wij de haven bereiken."

De mannen langs de verschansing, de kapitein en Simon zelf keken allen in de richting van de boegspriet. De man die daar zat, had zijn hoofd opgericht en zijn ogen glinsterden hoopvol. De kapitein keerde zich om en keek omlaag naar Simon.

In de lange pauze die volgde, speelde zich een stille, doch verbeten strijd af tussen het machtige gezag van de Britse marine en de roerloze man in de sloep.

„Ik kan jullie onmogelijk hulp bieden, zolang die man daar achter de boegspriet zit," verklaarde Simon langzaam en met nadruk. Hij gaf zijn mannen een wenk en de zeilen van zijn sloep gingen de hoogte in. De wind blies de zeilen bol en de afstand tussen de boot en het oorlogsschip werd groter.

„Geen man is ooit van de boegspriet bevrijd voor hij zijn straf uitgezeten had!" schreeuwde de kapitein.

Simon antwoordde niet. Hij keek alleen nog één enkele keer om naar de kapitein en liet vervolgens zijn blik naar de man bij de boegspriet gaan. Toen keerde hij het fregat de rug toe.

De tong van de kapitein gleed tussen zijn lippen door; zijn adem kwam reutelend door zijn droge neusgaten Toen wierp hij het hoofd in de nek en schreeuwde Simon achterna, eensklaps dodelijk beangst dat hij niet meer gehoord zou worden:

„Ik laat de man vrij!"

Er ging een zwak gejuich onder de bemanning op. Strompelend liepen een paar mannen naar het voordek, waar ze over de brokstukken van zeilen en masten klauterden en hun makker in triomf mee terugvoerden. Hij wuifde naar Simon, die hem uit zijn benarde positie gered had.

Nu gooide Simon het roer om. De sloep voer naar het schip terug. En terwijl de matrozen touwen omlaag lieten om de watervaten op te hijsen, deed Simon iets dat hij in zeven jaar niet meer gedaan had. Hij keek omhoog en lachte tegen de matrozen. En zijn lach verbreedde zich, toen hij zag hoe de mannen het eerste vat aansloegen en hun lippen in het koele water dompelden.

G. Harmse

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

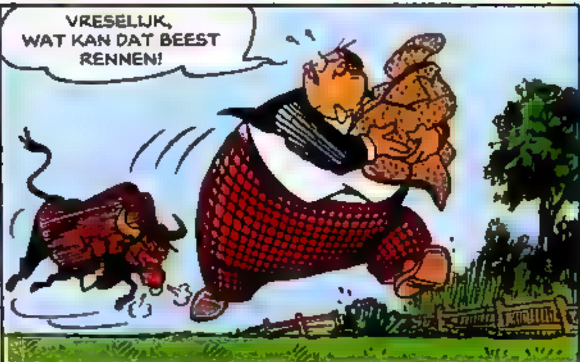

Het kon nog goedkoper

Twee Ierse vrienden, Donovan en Flanagan, waren van plan Amerika te gaan bezoeken. Zij hadden al zoveel van het land der onbegrensde mogelijkheden gehoord, dat zij er weleens een kijkje wilden gaan nemen.

De heren bezaten echter maar weinig geld. Daar kwam nog bij, dat zowel Donovan als Flanagan erg zuinig was. Ieder geldstuk draaiden zij bij wijze van spreken tweemaal om, alvorens zij het uitgaven.

Doch de reis naar Amerika hadden zij zich nu eenmaal in het hoofd gezet; het moest echter zo goedkoop mogelijk gaan.

Donovan en Flanagan liepen alle reisbureaus af om prijsopgave te vragen Het eerste bureau vonden zij véél te duur. Het tweede kon hun iets goedkoper bedienen, doch ook hier was de gevraagde som nog veel te hoog. Tenslotte kwamen zij terecht bij een vrachtschip, dat ook passagiers meenam. Met de kapitein van dit schip kwamen zij overeen, dat hij hen voor lage prijs naar New York zou brengen. Onze beide vrienden vonden het erg prettig van zulk een zeldzaam buitenkansje te kunnen profiteren.

De overtocht verliep voorspoedig, ofschoon zij langer onderweg waren dan op een groot passagiersschip het geval zou zijn geweest. Twee weken nadat zij uit Belfast waren vertrokken, arriveerden de beide vrienden in de haven van New York.

Zij stonden aan de reling van het vaartuig en zij prezen zich nogmaals gelukkig, dat zij zo'n goedkope reis hadden gemaakt. . .

Op dat moment kwam juist een duiker uit het water te voorschijn en klom tegen de kade op.

Dat was Flanagan, die het in krenterigheid nog van de ander won, te machtig. Hij stootte zijn vriend aan en zei verontwaardigd: „We zijn nog te duur uit geweest! Die kerel is komen lopen!"

De Bandieten van Sicilië

DOOR MARY FITT

XV KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Anne en Peter Brett zijn door hun oom Paul uitgenodigd voor een autotocht op Sicilië. Tijdens een heftig onweer raakt de auto onklaar; op zoek naar hulp belanden Anne en Peter in het vervallen landhuis Castelforte van Sebastiano, Leopoldo en Angela de Caro. Sebastiano vertelt dat zij wezen zijn en dat hun neef Luciano hun de erfenis heeft ontnomen. Bij een poging van de roversbende van Guido om hen te ontvoeren wordt het landhuis in brand gestoken. Guido wordt gearresteerd; in Catania waar zij oom Paul terugvinden, horen zij dat Luciano is overleden. Zij gaan op bezoek bij zijn moeder, gravin de Caro, die hun een ring meegeeft voor Sebastiano. Later worden zij gearresteerd op beschuldiging van Rossi, de butler van de gravin, dat zij van haar een paar antieke handschoenen hebben gestolen. Inspecteur Zoppi onderzoekt de beschuldiging, Peter en Anne weten te vluchten en voegen zich weer bij Sebastiano die nu op een boerderij werkt. Daar komt de politie Anne en Peter zoeken. Ze slagen erin te ontsnappen en gaan terug naar Castelforte. In de ring van de gravin zijn enkele woorden gegrift; daardoor ontdekken Anne en Peter in de tuin een brief van Sebastiano's grootvader. Daarin staat dat onder Castelforte een rijke petroleumbron ligt. Sebastiano, Angela en Leopoldo voegen zich bij hen; later komen ook oom Paul en inspecteur Zoppi, die nu bewijzen heeft dat Rossi de handschoenen gestolen heeft.*

Maar er was nog één probleem dat ik moest oplossen," zei Zoppi, „dat van de gestolen handschoenen. En hierover kon de gravin me ook niets vertellen. Het leek wel, alsof ze zich niet voor kon stellen, dat de handschoenen wérkelijk gestolen waren, dat iemand zó ruw en brutaal kon zijn om een dergelijk kostbaar stuk aan te raken en mee te nemen. Na heel zorgvuldig gestelde vragen begreep ik dat de glazen cassette, waarin de handschoenen en de parels hadden gelegen, open was gebleven zodat Rossi er heel gemakkelijk bij kon. De gravin smeekte me om haar achterneven en achternicht op te sporen. Dat was voor haar veel belangrijker dan al het andere, dat kon ik duidelijk merken. Na ons lange gesprek was ze nogal vermoeid en daarom ben ik maar weggegaan met de belofte dat ik mijn best zou doen voor haar. Ik nam Eduardo Rossi mee naar het bureau en ontdekte daar dat jullie gevlogen waren. Dat vond ik natuurlijk erg vervelend, maar ik had in ieder geval Eduardo Rossi te pakken. Ik was juist van plan jullie oom Paul op te zoeken, toen hij zélf het bureau binnen kwam stappen. Hij was natuurlijk erg ongerust over jullie en toen besloten we om er samen op uit te trekken en jullie op te sporen. De Italiaanse kinderen gingen hier naar toe — zij werden ook door ons gevolgd — en daarom dachten we, dat jullie vijven wel bij elkaar zouden komen. De geschiedenis met de handschoenen hebben we nog steeds niet opgelost, maar we weten wel dat Eduardo Rossi ze uit de cassette gehaald heeft. Hij wist immers precies dat de cassette niet gesloten was! Het moeilijke is, dat we vreselijk voorzichtig te werk moeten gaan, want de handschoenen zijn uiterst kostbaar en nooit meer te vervangen; we mogen dus niet riskeren, dat de bandieten ze vernielen. We hebben reden om te geloven dat Eduardo de handschoenen aan zijn neef Guido heeft gegeven. Hij wist immers, dat wij er nooit aan zouden denken, dat Guido, die nota bene in de gevangenis zat, de handschoenen kon hebben. Guido ontsnapte later en dat was wel heel erg ongelukkig voor ons. Ik zal nu géén rust hebben,

voordat ik Guido weer te pakken heb, en ik ben ervan overtuigd, dat ik dan óók de handschoenen terug kan geven aan de gravin."

Na dit verhaal van inspecteur Zoppi vertelden Peter en Anne om de beurt wat ze hadden gehoord in de tempel, en Anne besloot het verhaal met de woorden: „Signora Colombo is naar haar winkel teruggegaan om die agent op te wachten. Maria is terug naar de grot. Ze wist niet dat Guido ontsnapt was; daaruit blijkt dus wel dat Guido niet rechtstreeks naar de grot is gegaan, anders had Maria hem daar gezien."

„Maar in ieder geval zal hij zéker naar die grot terugkeren," zei de inspecteur grimmig. „We krijgen hem absoluut te pakken. Jullie weten de weg ernaar toe en jullie moeten ons die weg wijzen. Natuurlijk hoeven jullie niet bang te zijn, want je gaat met de politiemannen mee. Maar dat doen we nu nog niet. Het belangrijkste is nu de handschoenen te achterhalen."

Zoppi sprong overeind. „Ik moet eerst telefoneren," zei hij.

„Zou het niet beter zijn als u iemand opdracht gaf om naar die winkel van signora Colombo te gaan en die eerste regel van dat liedje Vola, Colomba te fluiten? Iemand natuurlijk, die niet herkend wordt door die vrouw," stelde Anne voor.

„Het idee is goed," antwoordde inspecteur Zoppi, „maar de moeilijkheid is, dat zij al mijn mannen kent. En iemand die niet van de politie is, kan ik toch niet zo'n opdracht geven. Stel je voor dat ie niet te vertrouwen is!"

„Ik wou dat ík kon gaan," riep Peter, „maar mij kent ze veel te goed Hee. als we oom Paul eens lieten gaan?" Peters ogen straalden bij dat idee. Hij vond het een reuzevondst van zichzelf.

Oom Paul wilde eigenlijk protesteren, dat zag je aan zijn gezicht. Hij dacht zeker dat er nieuwe moeilijkheden door dit avontuur zouden kunnen ontstaan. Hij was veel te blij dat hij de kinderen net veilig en wel teruggevonden had. Hij piekerde daarom over een uitvlucht, hij had er spoedig eentje gevonden!

„Da's allemaal goed," zei hij, „maar ik kan dat liedje Vola, Colomba niet fluiten!"

Iedereen begon te lachen.

„Die malle oom Paul!" zei Anne „Dat is maar een smoesje hoor, we zullen het u wel even leren!"

En Peter en Anne begonnen tegelijkertijd te fluiten. Het was erg moeilijk om daarbij ernstig te blijven. Als je eenmaal moest lachen, kon je niet meer fluiten!

„Stil nog eens even, jongens!" onderbrak inspecteur Zoppi hen, „ik moet jullie nog iets vertellen. Ik heb die kleine jongen, Luigi Rossi, die in de winkel stond toen jullie dat parelsnoer kochten, ook gevonden. Hij logeert bij familie van hem, op een boerderij in Potenza. Hij wist nog heel goed dat hij met zijn grootmoeder een parelsnoer verkocht had aan een Engels meisje en een Engelse jongen. Hij wist dat nog zo goed, omdat hij die dag zijn grootmoeder had mogen helpen in de winkel. En zij had hem gezegd, dat hij die Engelse kinderen naar binnen moest lokken toen ze voor de etalage stonden te kijken. Hij was er nog zo trots op geweest, dat hij, zo klein als hij was, al een parelsnoer verkocht had, maar hij vond het helemaal niet leuk dat de Engelse jongen zo had afgedongen op de prijs, zodat hij in plaats van achttienhonderd lire er maar vijftienhonderd verdiende! Hij zei dat hij het nooit gedaan zou hebben als zijn grootmoeder het niet gezegd had. Hij vond de parels heus wel achttienhonderd lire waard en de Engelse signorina zou ze daar ook vast wel voor gekocht hebben, als die anderen er zich niet mee bemoeid hadden. Maar zijn grootmoeder wilde dat snoer al direct zo veel goedkoper verkopen en dat was vreemd, want meestal wilde ze er niet van horen beneden de vastgestelde prijs te verkopen, zelfs niet aan vreemdelingen! Nu weten jullie dus, dat Luigi zonder dat hij het wist jullie onschuld bewees. We hebben het hem juist allemaal gevraagd om bewijsmateriaal tegen signora Colombo te krijgen."

Anne en Peter kregen na het verhaal van inspecteur Zoppi steeds meer zin om te helpen bij het opsporen van de kostbare handschoenen.

„Kom, oom Paul," riep Anne, „laat ik u nu eerst dat liedje leren fluiten, dan kunt u naar die winkel toe!"

„Ik weet een winkel in Catania, waar je heel goedkoop een muziekdoos kunt kopen," zei inspecteur Zoppi lachend. „Als je dat ding opendoet, speelt het Vola, Colomba. U kunt natuurlijk twee dingen doen: dat doosje kopen en het liedje leren of om tijd te sparen met die doos naar de winkel van Colombo gaan en in het bijzijn van signora Colombo het deksel openslaan en het liedje laten horen Dat vindt ze zeker zo leuk als een gefloten liedje!"

„Ja, dat kan allebei," zuchtte oom Paul. „Het kan mij niets schelen. Ik ga dus nu met inspecteur Zoppi mee om naar die winkel te gaan. Kom, Anne en Peter, het zal voor jullie heerlijk zijn om weer eens een fris bad te nemen en schone kleren aan te trekken."

„Maar we kúnnen nog niet mee, oom Paul!" riepen Anne en Peter tegelijk. „We moeten de Italiaanse kinderen nog helpen!"

„Wel heb ik ooit van mijn leven!" riep oom Paul. „Geen sprake van, hoor! Jullie gaan met ons mee, die kinderen redden zich ook wel alleen en ik wil jullie niet nog eens kwijtraken!"

„Ja maar, luistert u nu eens," smeekte Anne. „We móéten nu helpen, we zijn nu al zó'n eind en er kan toch immers niets meer gebeuren! Wij zijn de enigen, die de kinderen vertrouwen,

„Maar in ieder geval zal hij zeker naar die grot terugkeren," zei de inspecteur grimmig.

en naar óns luisteren ze. Met inspecteur Zoppi durven ze nu vast nog niet mee te gaan omdat ze zo wantrouwend zijn. Maar het lukt óns vast en zeker om ze mee te krijgen naar Catania. Als inspecteur Zoppi morgenochtend een auto stuurt, gaan we allemaal tegelijk mee. Toe, oom Paul, u hoeft heus niet bang te zijn. We hebben ons tot nog toe toch ook reuzegoed gered?"

Oom Paul keek naar inspecteur Zoppi. Die knikte en zei: „Ik geloof dat we het zo het beste kunnen doen. Ik heb een reuzevertrouwen in die neef en nicht van u en ik kan me voorstellen, dat die Italiaanse kinderen door alles wat ze meegemaakt hebben zelfs óns niet meer vertrouwen."

„Vooruit dan maar," zuchtte oom Paul, „jullie zijn groot genoeg om jezelf te kunnen redden. Maar wees asjeblieft ontzettend voorzichtig en doe geen domme dingen! Ik zou me geen raad weten als. . ."

Inspecteur Zoppi duwde oom Paul zachtjes in de wachtende auto. Anne en Peter zwaaiden nog eens en daarna reed de auto weg. . .

VIJFTIENDE HOOFDSTUK

Alles komt in orde

Toen Anne en Peter naar Castelforte teruggingen en over de stenen trap naar de kamer met het balkon liepen, vonden ze de Italiaanse kinderen in een sombere stemming. Sebastiano stond met de armen over elkaar geslagen bij het raam; zijn zus en broer zaten bij elkaar en zeiden niets.

„Waarom hebben jullie ze weer weggestuurd?" vroeg Sebastiano verwijtend. „We hadden toch allemaal met de auto mee kunnen rijden naar Catania."

„We wisten niet zeker of jullie wel terug wilden naar Catania," antwoordde Anne.

„En bovendien dachten we, dat jij toch niet te bewegen zou zijn mee te gaan," zei Peter. „Je bent zo wantrouwend en je koestert zoveel wraakplannen."

Sebastiano staarde naar de grond. „Ik heb er nog eens over nagedacht," zei hij, „en ik geloof toch dat het voor ons allemaal het beste zou zijn, als ik het aanbod van de oude gravin aannam."

„Wat?" riep Anne ongelovig uit. „Je bedoelt dat je dat dwaze wraakidee wilt vergeten en dat je zo maar naar de gravin toe wilt gaan?"

„Ik bedoel," zei Sebastiano, „dat het als hoofd van de familie Caro mijn taak is om de leiding op me te nemen. Ik moet de oude gravin beschermen nu ze alleen is achtergebleven, en voor mijn broer en zus kan ik eindelijk eens goed gaan zorgen."

Anne en Peter konden hun oren bijna niet geloven en toen Sebastiano hun verbaasde gezichten zag, moest hij er werkelijk om lachen.

„Vonden jullie mij dan zó'n wraakzuchtige stijfkop?" vroeg hij.

„Eerlijk gezegd, wel," antwoordde Anne, „maar nu heb je jezelf gelukkig overwonnen en Peter en ik vinden dat heerlijk. Het was toch ook geen leven voor jullie! Altijd dat zwerven, brr. . . ik houd best van een avontuur, maar zó zou ik niet kunnen leven."

Angela, die er ook erg opgelucht uit zag, vroeg of Anne en Peter bij hen kwamen zitten, en sneed een paar boterhammen. Anne schaamde zich diep, dat ze er niet aan gedacht had wat van het heerlijke eten van inspecteur Zoppi te bewaren. Dat was toch wel heel erg. . .

Sebastiano vervolgde: „Er is nog iets. In al die tijd dat wij zo rondgezworven hebben en op boerderijen werkten, hebben wij heel wat geleerd van landbouw en veeteelt en ik weet zeker dat ik nu best in staat ben om de landerijen van mijn oudtante en die van ons te beheren. Ik ben echt een kei in het kweken van sinaasappels en citroenen," grinnikte hij.

„Maar wat gebeurt er nu met die petroleum?" vroeg Peter.

„Daar heb ik ook over nagedacht," zei Sebastiano, „en ik geloof dat het het beste is dat ik daarover met de gravin en met mensen die er verstand van hebben, ga praten."

„Hoe eerder je dat doet, hoe beter," vond Peter.

„Ja, natuurlijk. Daarom vond ik het ook zo jammer, dat jullie die auto van inspecteur Zoppi weer weggestuurd hebben. Nu moeten we helemaal naar Catania lópen en daar heb ik absoluut geen zin in! En ik zou hier nu ook zo vlug mogelijk weg willen, want het is hier niet veilig."

„Waarom niet?" vroeg Peter. „Denk je dat het huis in elkaar zal storten? Dat geloof ik niet."

„Je weet toch dat Guido ontsnapt is," zei Sebastiano verwijtend. „Maria gaat vast en zeker naar de grot terug en daar zal ze hem wel zien. Reken er maar op dat ze hem het allereerst vertelt van dat „spook" in de marmeren tempel, en dan weet Guido direct dat wij teruggekomen zijn. Hij zal hier terugkomen en ons overvallen."

„Maar nu Luciano dood is, krijgt hij toch geen beloning meer!" protesteerde Peter.

„Dan ken jij dat soort bandieten slecht," zei Sebastiano. „Hij zal proberen ons gevangen te nemen en daarna zal hij de oude gravin een som gelds af zien te persen in ruil voor onze vrijlating en als zij niet wil toegeven, zal hij wel dreigen dat hij ons zal doden. Die Eduardo en Guido zullen heus wel wraak willen nemen op de gravin."

„Ik geloof dat Sebastiano gelijk heeft," zei Anne. „Laten we meteen gaan!"

„Nee, ik zal eerst op het balkon kijken of alles veilig is," stelde Sebastiano voor en met die woorden stapte hij op het balkon.

Wordt vervolgd

Anne en Peter zwaaiden nog eens en daarna reed de auto weg.

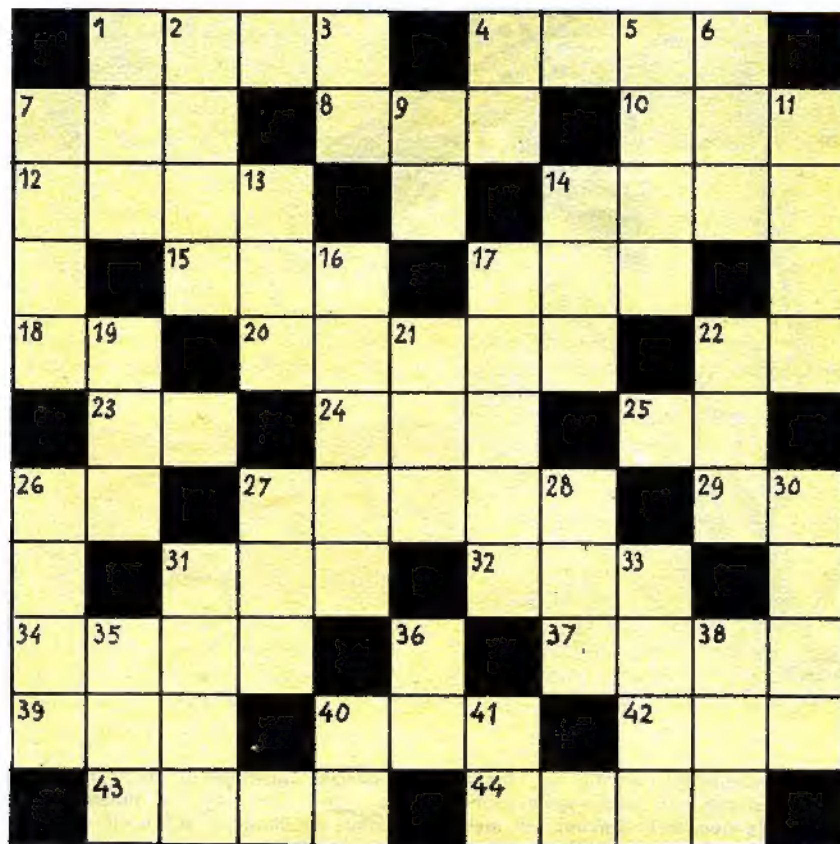
DE AANVAL OP HET LIJSTERNEST

„Errr!" Nijdig ratelend zette de grote lijster de aanval in. Wég met die gaai, die nestrover, die eierdief! Verwoed dook hij op de gaai af, joeg hem op de vlucht, achtervolgde hem scheldend en tierend en dreigde hem de veren uit zijn kop te pikken, als hij het nog eens waagde zijn tronie in de buurt te vertonen. Het was pure grootspraak van de lijster; een Vlaamse gaai is heel wat groter en sterker dan een lijster. Maar toch maakten de felle aanvallen indruk. Ook nu had de lijster zijn doel weer bereikt. Voldaan zat hij in een boomtop en keek vertederd omlaag in het nest, waar vier hulpeloze jonge lijsters dicht tegen elkaar gedrongen een gezond en groeizaam dutje deden. Onmiddellijk waren ze klaar wakker, toen een der oude vogels neerstreek op de nestrand, zijn bek vol met malse wormen. De jongen rekten gretig hun kale dunne nekken. Het voedsel was in een oogwenk opgeslokt in de afgrond van hun geelgerande, geweldig gapende snavels. De oude lijster wachtte. Toen moest het onvermijdelijke gebeuren. Een van de jongen draaide zich om en aan de achterkant van zijn stoppellijfje kwam een wit pakketje naar buiten. De lijster nam het in de snavel en slikte het zonder bedenken door! Dat was zijn manier om het nest schoon te houden.

Nu was het de beurt van de mannetjeslijster om voor voedsel te zorgen. Hij vloog uit zijn boomtop naar het grasveld. Met krachtige sprongen hupte hij rond, de kop scheef houdend om aandachtig te luisteren. Feilloos hoorde hij waar de worm dicht onder de oppervlakte kroop. Een felle prik en hij was gevangen! Met een volle snavel vloog de vogel even later terug naar het nest. Juist had hij zijn vrachtje afgeleverd, toen hij daar de ekster zag! Die had hem stiekem nagekeken. Misschien had hij de jongen wel horen piepen. Dan zou hij straks in een onbewaakt ogenblik terugkomen om ze één voor één weg te halen. Woest stormde de lijster op zijn grote vijand af. „Errr!" Zijn snerpende stem sloeg alarm. Nu waren de lijsters met z'n tweeën. Het werd de ekster te machtig. Hij koos de wijste partij en verdween, met de tierende lijsters achter zich aan. Maar al dat lawaai had de aandacht getrokken van een jongen die met open oor en oog liep te wandelen in het bos. Aha! Die lijsters hadden een nest in de buurt. Na enig zoeken had hij het gevonden. En toen de lijsters terugkwamen, kregen ze de ergste schrik van hun leven. De jongen was bij het nest geklommen! Op die vijand hadden ze geen vat. Wanhopig snerpend fladderden de bezorgde vogels rond. Ze durfden nauwelijks gaan kijken toen de jongen al lang en breed weggegaan was. Aarzelend vlogen ze nader-bij. Met angst in het hart keken ze in het nest. Het leek wel . . . Het was niet leeg! De jonge lijsters waren er nog! Ze konden het nauwelijks geloven. Wat een opluchting toen er bij hun komst vier gapende bekjes omhoog gestoken werden, ten teken dat de jongen in blakende welstand verkeerden.

KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal:

1 Gierigaard
4 Peulvrucht
7 Verzamelnaam voor paarden, koeien enzovoort
8 Gezichtsorgaan
10 Belofte
12 Meisjesnaam
14 Wrede Romeinse keizer
15 Lichaamsdeel
17 Familielid
18 Thans
20 Hoornachtig deel van vinger of teen
22 Zevende muzieknoot
23 Bolgewas
24 Medicijn
25 Ouderwetse lengtemaat
26 Met paard bespannen slede
27 De halve hoeveelheid
29 Reeds
31 Razend
32 Rekenvraagstuk
34 Grauwtje
37 Boom, die in warme streken groeit
39 Korte vorm van: mede
40 Bloeimaand
42 Vlug, snel
43 Snijwond
44 Vogelwoning

Verticaal:

1 Huid
2 Zindelijk, proper
3 Jongensnaam
4 Landbouwwerktuig
5 Ouderloos kind
6 Voorzetsel
7 Smal vlaggetje met twee punten
9 Rund
11 Einde van de vorst
13 Lid- en telwoord
14 Cijfer, dat „niets" betekent
16 Vlinder
17 Bijwoord, met de betekenis van: buiten verwachting
19 Deel van de dag
21 Harde, hoge schreeuw
22 Groente
26 Lucht
27 Dierewoning onder de grond
28 Hoogste punt van een berg
30 Lichtbron
31 Inwoner van Denemarken
33 Militaire voettocht
35 Getal onder de tien
36 Lidwoord
38 Smal plankje
40 Persoonlijk voornaamwoord
41 Voorzetsel

OPLOSSING VAN DE PUZZEL UIT ONS VORIG NUMMER

Kamraadsel

S	C	H	O	M	M	E	L
T	IJ	A	E	E	O	M	O
I	F	M	V	T	T	M	V
E	E	E	E	E	O	E	E
R	R	R	R	R	R	R	R

Op de bovenste rij lees je het woord SCHOMMEL

VOORZETRAADSEL

1 IJS
2 OP
3 AL
4 AR
5 AS
6 IK

Van deze woordjes ga je andere maken door er één letter voor te zetten. Je krijgt dan zes woorden van drie letters volgens onderstaande omschrijvingen. Als je klaar bent, moeten de (toegevoegde) eerste letters van boven naar beneden de naam van een Europees land vormen.

1 Zangvogeltje
2 Speelgoed
3 Vis
4 Grappenmaker
5 Kledingstuk
6 Boom

VISITEKAARTJE

F. DREEF
STROE

Welk beroep heeft deze meneer?

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

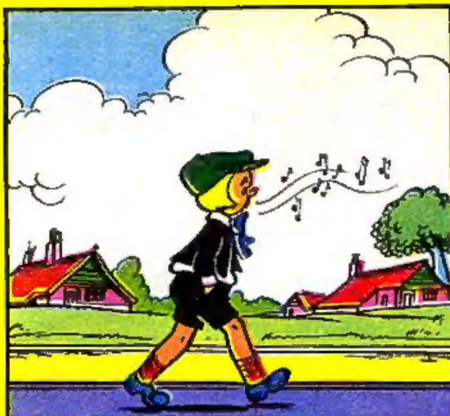

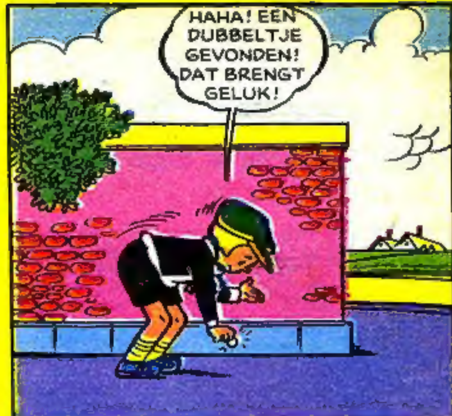

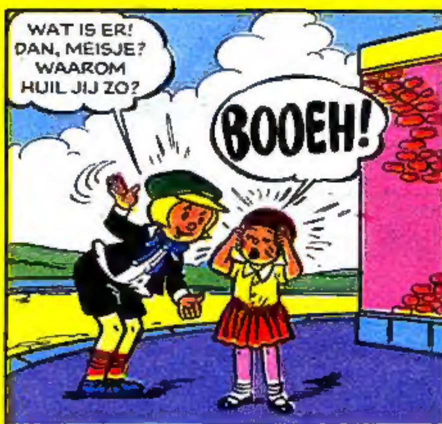

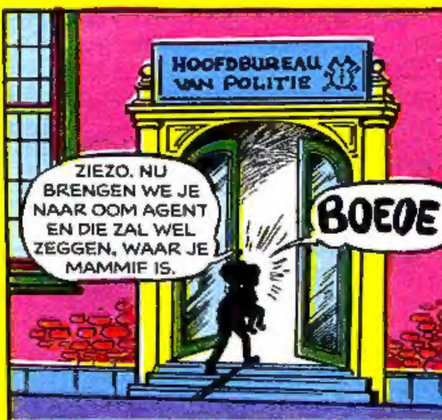

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.